

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
KING SERIES
NOVELLA

The background of the cover features a large, muscular man from the back, wearing a crown and having extensive tattoos, including the word 'GRACE' on his left shoulder. He is standing over a suspension bridge at night, with the bridge's lights and structure visible in the foreground.

KING

OF THE CAUSEWAY

TM FRAZIER

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranley.org>

Çeviri Kitaplar

Telegram

GEÇİDİN KRALI

BİR KRAL SERİSİ HİKAYESİ

T.M. FRAZIER

[FRAZIER YAYINCILIK](#)

Telif Hakkı @ 2020 T.M. Frazier tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı yasaları uyarınca, incelemeler için kullanılan kısa alıntılar ve diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleyen: Karla Nellenbach, Last Word Editing

Kapak tasarımı: Hang Le

İÇİNDEKİLER

King of The Causeway	
Hakkında Yazardan Bir Not	
Alıntı	
Giriş-sikme-duction	
1. Ray	
2. Ray	
3. Kral	
4. Ray	
5. Ray	
6. Ray	
7. Ray	
8. Ray	
9. Ray	
10. Ray	
11. Kral	
Kısa bir not	
T.M. FRAZIER'DEN Pike	
ALSO'nun Önizlemesi	
YAZAR HAKKINDA	

King of The Causeway Hakkında

Florida kıyılarında devasa bir kasırga yaklaşırken, Logan's Beach'te farklı türde bir fırtına yaklaşıyor.

Gizemli bir yeni gelen, Geçit Kralı unvanı için yarışıyor. Tacı çalmak için her şeyi yapacaktır, buna King'in geçmişinden birini geri getirmek de dâhildir ve bu kişi King'in hayatını harcayarak inşa ettiği unvandan çok daha fazlasını tehdit edecektir.

Bir kasırga geliyor.

Ve bu her şeyi yok edebilir.

Yazardan Bir Not

Geçidin Kralı, King & Doe a.k.a. Ray'in yer aldığı bir King Serisi romanıdır. Lütfen önce King ve Tyrant'ı okumadan okumayın. Bu karakterleri daha fazlasını isteyecek kadar çok sevdiğiniz için ve hikayelerinin bu devamını yazarken bana sabır gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım bu novellayı beğenirsiniz ve Pike'ın kitabı için heyecanlanırsınız çünkü yakında geliyor!

Kebby için

Ve her zaman L&C için

*Eğer becerirsen, bırak gitsin. Eğer sana geri
gelirse... onu tekrar becerebilirsin.*
-Samuel Clearwater a.k.a Preppy

Giriş-sikme-duction

Preppy

Bilin bakalım kim? Size bir ipucu vereyim. Bir süper model kadar yakışıklı ve şeytan kadar şeytanım. Hem kuku hem de krep için sertleşirim. Sakso çekmeyi severim ve erkek etim çok büyüktür.

Bu doğru! Benim, Samuel Clearwater.

Bu girişi nasıl yapabildiğimi merak ediyorsanız, Bear'ın hikayesini okumanız gerekiyor çünkü sonu aklınızı başınızdan alacak! Sonra da benim hikayemi okuyun, çünkü bu benimle ilgili. Bak ne diyeceğim. Eğer okursanız, size krep yapacağım. Pis, pis, lezzetli krepler. Üstünde durup şurubu terli sıcaklığına dökeceğim... anladın sen onu.

Ama ben konuyu dağıtıyorum.

Kısacası, buradayım çünkü yaşıyorum. *Days of Our Lives*'daki Stefano gibi, (Hiç izlememiş gibi davranmayın). Daha fazlası için geri gelmeye devam ediyorum.

İşte, hepiniz beni yakaladınız. İlerleyin ve yükselin, orospu çocukları.

Arkanıza yaslanıp meme uçlarınızı tutmanızı ve Boss-Man ile Doe'nun hikayesinin devamına hazır olmanızı istiyorum. Ya da King ve Pup'ın. Ya da Brantley ve Ramie. Kahretsin, ikisi arasında milyonlarca isim var, ama onlara hangisini dediğiniz önemli değil, hikaye hala aynı iki insan hakkında, sadece ailem ve en iyi iki arkadaşım oluyorlar.

Önemli not: Bear'a bunu söylediğimi söyleme. O orospu çocuğu bir numaralı adamım olmadığını öğrenirse kıskançlıktan çatlar. Yani, elbette elde edilmesi zoru oynuyor, ama gömleksiz mucizenin ole Preppy'ye karşı yumuşak bir noktası var ve daha hikayeye başlamadan onun tüm iri yarı erkek duygularını incitmek istemeyiz, değil mi?

DOĞRU MU?

O zaman rahatla. Köpüklü bir banyo yap. Offspring veya eski tarz Limp Bizkit gibi sakinleştirici bir müzik açın. Belki kendinize bir kadeh şarap ya da hafif yağlı bir esrar doldurun. Bir kova sakso her zaman eğlenceli bir seçenektir.

Şimdi, biraz özet geçelim. *Boğazını temizler*

Bir zamanlar çok çok uzak bir diyarda, ama Güneybatı Florida'da merkezi bir konumda, Logan's Beach adında küçük, harika ama boktan bir kasaba vardı. Orada, uzun, çok uzun zaman önce, iki insan çoğu çiftin yaptığı gibi birbirlerine delicesine aşık olmuşlar.

Zaman kadar eski bir hikaye. Bilirsiniz, hafızası olmayan bir kız, güvende olmak umuduyla kendini oğlana fahişe olarak sunar. Oğlan kızı reddeder, sonra kızı kaçıırır. Sonra kız kaçır; sonra oğlan kızı tutmaya karar verir. Oğlan ve kız aşık olurlar, kirli seks yaparlar ve dövme yaptırırlar. Orada bir yerde bir karnaval ve penguenlerin uçamayan tek kuş olduğuna dair yanlış bir ifade var. Dünyanın en havalı insanı ölür. Oğlan, oğlanın kızına karşılık kızı babasına geri vermeyi teklif eder. Kız oğlanın öldüğünü sanır. Kız, oğlanın kızını evlat edinmek için lanet olası bir hıyarla evlenir. Oğlan aslında hayattadır. Kız hafızasını geri kazanır ve hıyarın süper bir hıyar olduğunu fark eder. Hıyar şiddetle ve hak ettiği şekilde ölür. Oğlan ve kız destansı bir aile BOGO'sunda bir fiyatına iki

ocuk sahibi olurlar.

Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar. Sonunda.

şimdiye kadar.

Dum dum duuuuummmmmmm!

Gidip kendime lezzetli bir sammich yapacağım. Diğer tarafta görüşürüz. İyi eğlenceler çocuklar.

Bölüm 1

Ray

Boom. Boom. Boom. Boom.

Üst üste dizilmiş üç devasa hoparlör, müzik içinden geçerken titreşiyor ve nabız gibi atıyor. Derin, bas notalar göğsüme çarpıyor, göğüs kafesimi delip geçiyor. Zaten çarpmakta olan kalbim tekliyor. Öksürüp hırıldayarak titrek bir nefes alıyorum. Avucumu göğsümün üzerine koyuyorum, sanki kalbimi kıyafet, deri, kan, kas ve kemik katmanlarının arasından bir şekilde sakinleştirebilirmiş gibi.

Isınan tenimde bir ter pırıltısı oluşuyor ama içim buz gibi. Belki de bu bir önsezidir. Bir adım daha atmamam için bir uyarı.

Ama ben bunu zaten yaşadım.

Başka seçeneğim yok.

Tedirginliğimi kuru bir yutkunmayla bastırıyorum. Gözleri kapalı dansçıların birbirlerine doğru döndüğü dar koridorda attığım her adım beni kendim için yarattığım cehenneme daha da yaklaştırıyor.

Onun için.

Çok üzgünüm ama başka bir yol göremiyorum, tanımadığım kızdan sessizce özür diliyorum. Hafızamı kaybetmeden önceki halimden. Hiçbir şeyim olmadan bir bankta uyanmadan ve sevmediğim bir fahişeyle arkadaş olmadan önce bedenimde ikamet eden kızdan.

Nikki'den fahişe olduğu için değil, kaltak olduğu için hoşlanmıyorum.

Etrafımdaki bedenlerin uyuşturucuya bağlı ürkütücü hareketleri ve titreşen ışık parlamaları arasında gözlerimi hedefe odaklamayı başarıyorum.

Koridorun sonundaki kapı.

Kurtuluşumun kapısı.

Kapım- bir deja-vu hissi odağımı bozuyor. Bekle, ben

buraya daha önce gelmiştim. Bunların hepsini

hatırlıyorum.

Kapının diğer tarafında ne olduğunu biliyorum. Ve bu kurtuluş ya da

cehennem değil. Çok daha fazlası.

Bu aşk.

Bu o.

Kral.

Kimi devirdiğimi ya da kime çarptığımı umursamadan kalabalığın arasından hızla ilerliyorum ve kapı koluna uzanarak kapıyı açıyorum ve yıllar önce ilk kez eşikten içeri girdiğimde taşıdığım kemik titreten korku olmadan karanlığa adım atıyorum.

"Kral?" Karanlık odaya doğru sordum.

Cevap yok ama bir hareket dikkatimi çekiyor. Yatağın üzerinde bir gölge kayıyor, uzun bacaklarını yatağın kenarına doğru sallıyor.

Kapıyı açık bırakıyorum ve bacaklarının arasında durmak için yatağa koşuyorum. Ellerimi

dizlerinin üzerine koyuyorum. "Kral?" Tekrar soruyorum, aldığım tek cevap uzun süren sessizlik olunca endişeleniyorum.

Sonsuzluk gibi görünen bir sürenin ardından gölge doğruluyor, yüzü açık kapının ışığıyla aydınlanıyor.

Nefesim kesildi.

King'in yüzü sert, kızgın ve... farklı. Sağ kaşının üzerinde normalde zar zor fark edilen yara izi şimdi kalkmış, burnu ve dudağı boyunca çapraz bir şekilde pürüzlü kırmızı bir yol açarak çenesinde son buluyor.

"Ne oldu?" diye sordum. Ellerimi dizlerinden çekip parmaklarımı ön kollarının her birini saran kemerlerin üzerinde birleştiriyorum.

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor derin, çakıllı bir sesle. Kollarını silkeleyerek kendini tuttuğum yerden kurtarıyor.

Tanımak için gözlerini arıyorum ama soluk yeşil bakışları kadar boş çıkıyor.

"Gerçekten kim olduğumu bilmiyor musun?" Dudaklarımdan dökülen titrek kelimelerden nefret ederek soruyorum.

Daha yakına eğiliyor ve tam da beni hatırlamamasına neden olan o füğ halinden çıkacağını düşündüğüm anda, ağzının köşesi eğlenen bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Ah evet," diyor gülümsemesi düzleşmeden önce. "Şimdi hatırladım."

Ayağa kalkıyor ve hareketin şaşkınlığı beni kış üstü yere düşürüyor. Üzerime eğiliyor ve boğazımı sıkarak nefes yolumu kapatıyor. Ona karşı mücadele ederken görüşümün kenarları bulanıklaşıyor ama faydası yok. Tutuşundan kurtuluş yok.

"Bunu bana yapan sensin. Ve şimdi, bunu ödeyeceksin."

Öfkeli yüzü kaybolurken ve görüşüm kararırken, son sözlerimi mırıldandığımı duyuyorum. "Ama ben seni seviyorum."

Son duyduğum şey kahkahasının yankısı.

"Pup, uyan. Uyan lan!" Bir çığlık duyuyorum ve tüm vücudum titriyor. Uyku beni tamamen serbest bırakana kadar titremediğimi, daha çok sarsıldığımı fark ediyorum.

Gözlerimi açtığımda King'in tıpkı rüyamdaki gibi başımda dikildiğini görüyorum. Parlak yeşil gözlerinde endişeli bir bakış vardı.

Oturmama yardım ediyor. Nefesim hala kesik kesik. Vücudum ter içinde.

"Bu da neydi böyle?" King saçlarımı düzelterek soruyor.

Kafamdaki uykuyu dağıtmak için birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum. King bir kaşını kaldırdı. Yara izi olan. Sol tarafındaki saç hariç neredeyse hiç fark edilmiyor çünkü diğer taraftaki siyaha kıyasla pigment içermiyor.

"Yavru mu?" diye dürtüyor.

Gözlerimi yara izinden ayırıyorum. "O bir rüyaydı."

King alay ediyor. "Daha çok bir kâbus gibiydi. Yataktan fırladın ve nöbet geçirir gibi yere düştün. Ödüm bokuma karıştı."

"Yerde mi?" Etrafıma bakıyorum ve yatağımızın altından diğer taraftaki komodinin alt çekmecesine kadar her yeri görebiliyorum.

"Evet, zemin. Boğulma sesi çıkarıyordun ve bir an için nefes almayı bıraktığını sandım." Bir elini kısa siyah saçlarında gezdiriyor ve bir nefes üflüyor.

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum ve elimden geldiğince ayağa kalkmaya çalışıyorum. Ben bir adım bile atamadan King beni kollarına alıp yatağımıza götürüyor ve sanki camdan yapılmışım gibi nazıkçe yatırıyor. "İyiyim dedim ya."

Başını iki yana sallıyor. "Biliyorum ve beni korkuttuğunu söyledim," diyor bana

doğru eğilerek. "Sadece kötü bir rüyaydı. İsteyerek yapmadım."

"Ne hakkında olduğunu hatırlıyor musun?" King yanağını sert avucunun içine alıyor, sonra da hızlı kalp atışlarımı hissederek göğsüme yaslıyor. "Hadi ama. Sadece kâbus değil. Son zamanlarda kendinde değilsin. O güzel kafanın içinde neler olup bittiğini anlat bana."

"Ben sadece..." Kollarımı karnımın üzerinde sallıyorum. "Bu." Bu tamamen doğru değil. Hamile olmamın hissettiklerimle bir ilgisi var ama başka bir şey de var. Kaybedemeyeceğim bir gölge gibi üzerimde dolaşan bir şey. "Endişelenecek bir şey yok. Sadece yatmadan önce çok fazla pizza yedim. Çılgın, hamile rüyalar gördüm."

King kıkırdar. "Size ekşi yamalı çocukların pizza malzemesi için iyi bir fikir olmadığını söylemiştim."

"Hey," diye cevap veriyorum, alt dudağımı şu anda kendimi çok iyi hissettiğim bir çocuk gibi dışarı çıkararak. "Bebek, bebeğin istediğini ister."

Başını sallıyor. "Katılıyorum. Ama belki gece yatmadan önce şeker ve pizzayı ayrı tutarsınız?"

Az önce uyandığım rüyayı hatırlayınca, hem de yerde, aynı fikirdeyim. "Not edildi."

King kocaman göbeğimin üzerine eğilip beni öpüyor. Onun dolgun dudaklarının benimkiler üzerindeki hissi tüm vücudumu ürpertiyor. Yıllardır birlikteyiz. Üç çocuğumuz var ve biri de yolda, ama hâlâ onun dokunuşuyla titriyorum. Şehvet zamanla kaybolur derler.

Bir bok bildikleri yok.

King bir iniltiyle doğruluyor ve elini yüzünde gezdiriyor.

Yine somurtuyorum, bu sefer teması kaybettiğim için.

King yataktan kalktı ve bana elini uzattı. "Gel bakalım. Sana bir şey göstermek istiyorum." "Ama bana daha sonra gösteremez misin?" Kaşlarımı imalı bir şekilde sallayarak soruyorum. "Bilirsin, sonra?"

King'in bakışları karmakarışık saçlarımdan başlayıp, dün geceden kalma pizza sosuyla lekelenmiş atletimi zorlayan dolgun göğüslerime kadar üzerimde geziniyor ve çok küçük üstümün sadece yarısını örttüğü, taze kırmızı çatlaklarla kaplı yuvarlak göbeğimde duruyor.

Beni reddetmesine şaşmamalı. Berbat durumdayım.

Ellerimi vücudumu örtmek için hareket ettiriyorum ve başka tarafa bakıyorum. Yüzümün kızardığını hissediyorum.

Tekrar oturuyor ve ellerimi bedenimden ayırarak ellerinin arasına alıyor. "Bebeğim, bana bak."

Hormonlu, hamile, huysuz bir çocuk gibi başımı sallıyorum.

"Pup."

Sesindeki uyarıyı görmezden gelmemem gerektiğini çok iyi biliyorum.

İsteksizce koyu yeşil bakışlarıyla karşılaşıyorum. Alnı çizgili ve dudakları kaşlarını çatmış.

"Benim önümde örtünemezsin. Bunu sana daha önce söylememiş miydim?"

"Evet, ama bu ben..." demeden önceydi. Zihnim daha temiz olmasa da bedenimin dönüştüğü karmaşaya ellerimi sallıyorum. "Bu hale gelmeden önce." Sesimdeki özgüven eksikliğinden nefret ediyorum. Bu ben değilim. Bunların hiçbirisi değil. Bu benim bedenim değil. Benim sesim. Düşüncelerim değil. Ama ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da endişelerime, güvensizliğime ya da olumsuz düşüncelerime engel olamıyorum.

"Benim önümde örtünemezsin. Ciddiyim. Bu mükemmel memeleri şu anda ağzımda istemediğimi mi sanıyorsun?" King başparmağıyla meme ucumda daireler çiziyor ve içimden geçen zevk dalgasıyla tüm bedenim sarsılıyor. Eli vücudumdan aşağıya, göbeğime doğru iniyor ve iç çamaşırımın üzerinden beni kavlıyor. Beni hafifçe sıkıyor ve bir an için gözlerimin arkasında beyaz ışıktan başka bir şey göremiyorum. "Siktir, Pup. Bana nasıl tepki veriyorsun." Alt dudağını ısırtıyor. "Beni çok sertleştiriyorsun. Her zaman da öyle." Eğiliyor ve dudakları kulağımı sıyrıyor. Tenim

ihitiyaç ve beklentiyle canlanıyor. "Bebeğim karnındayken ve vücudundaki her şey o kadar hassas ki, seni bu yataktan kaldırmamak için kendimi zor tutuyorum." Odanın köşesini işaret ediyor. "Ve seni domaltıp saçlarını çekerken ve sen adımı haykırırken seni becerirken aynadan izlemeni istiyorum."

Ağzım tamamen kurudu. Sertçe yutkunuyorum. "O zaman neden yapmıyorsun?" Gözleri şehvetle kararan King başını sallayarak tekrar ayağa kalkıyor. "Çünkü *yapamayız*." Bir başka reddedilme dalgası içime çökmek üzereyken King ekliyor: "Doktorun söyledikleri yüzünden. Seni beceremem. Bebek doğana kadar olmaz."

"Tam olarak bu kelimeleri kullandığını sanmıyorum," diye homurdanıyorum, sonunda dünkü otuz altı haftalık doktor randevumuzu hatırlıyorum. Son birkaç gündür lekelenmelerim ve hafif kramplarım vardı. Bebekle ilgili her şey kontrol edildi, ancak orgazmlar kasılmaları ve erken doğumu tetikleyebildiğinden, bana hiçbir şekilde seks ya da cinsel uyarım yapılmaması reçetesi verildi.

"Demek hatırlıyorsun," diyor King.

"*Şimdi* hatırladım. Gerçi kendimi savunmak gerekirse, aklım evde beni bekleyen pizzadaydı. Seks yapmama meselesinin ciddiyetini düşünmemiş olabilirim."

King gülümsüyor. "Hayatımızın geri kalanına sahibiz, Pup." Beni yanağımdan öpüyor ve kulağıma imalı bir şekilde fısıldıyor, "Ayrıca, beklemeye değmesi için çok zaman harcayacağıma söz veriyorum."

Göğüs uçlarım sertleşmiş ve kalçalarımın arasında yakın zamanda tatmin olmayacak bir zonklama varken, yataktan bir yastık alıp içine doğru inliyorum.

King gülüyor ve ben de yastığı yüzümden kaldırıp ona vurarak onu ödüllendiriyorum.

Tabii ki yastığı göğsüne düşmeden yakalıyor ve yatağa geri fırlatıyor. "Giyin ve benimle mutfakta buluş."

Kalkmama yardım ediyor ama ayaklarımın üzerinde sabit durana kadar beni bırakmıyor. "Bekle, bana göstermek istediğin şey neydi?"

"Benimle mutfakta buluş, seni besledikten sonra öğrenirsin." Kapıya yönelir ve arkasından kapatır.

"Tease!" Sesleniyorum.

Yankılanan bir kıkırdamayla karşılık veriyor.

Rüyamda hissettiğim aynı önsezi duygusu omurgamdan yukarı doğru yılan gibi kıvrılıyor. Bir ürperti bedenimi sararken ürperiyorum.

Kendime bu hissin muhtemelen kâbusun ya da son zamanlarda yaşadığım bazen bunaltıcı anksiyetenin ya da hamilelik hormonlarının ya da sabah orgazmının olmamasının ya da iliklerime kadar hissettiğim kıyamet duygusunu açıklayabilecek diğer binlerce şeyin bir sonucu olduğunu söylüyorum.

Ya da belki de çok daha kötü bir şeydir.

Bölüm 2

Ray

"İlave bittikten sonra bu ev efsanevi olacak. Keşke bunu hala burada yaşarken düşünseydim. Hatırlatın, kırmızı oda önerime evet ya da hayır dediniz mi?" Preppy soruyor. Bana bir kase patlamış mısır uzatıyor ve kanepeye oturuyor.

Preppy'e bir çekirdek fırlattım.

Ağzında yakalıyor. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Sizin bir avuç namuslu olduğunuzu bilmeliydim."

"Öyle mi? Seks zindanın nerede? Çünkü en son gittiğimizde evinizde bir tane gördüğümü hatırlamıyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Çocuklar ve Dre'nin bana hatırlatıp durduğu o uygunsuz şey olmasaydı, koca bir seks *evim* olurdu."

King bu sabah bana evimize yapılan ilavede kaydedilen ilerlemeyi gösterdi. Artık her şey çerçevelenmiş durumda ve yeni bir ana süit, ek yatak odası, mutfak genişletmesi ve çocuklar için ses yalıtımlı büyük bir oyun odası olmaya hazır. Tamamlanması birkaç ay daha sürecek ama Preppy haklı. Her şey bittiğinde harika olacak ve büyüyen ailemize çok ihtiyaç duydukları ek alanı sağlayacak. Kırmızı oda yok. Yine de, şimdi yine seks hakkında düşünüyorum. Ya da eksikliğini.

Sanki şu anda hayal kırıklığına uğramak için daha fazla şeye ihtiyacım varmış gibi.

"Yüzüne neler oluyor böyle?" Preppy bana daha iyi bakabilmek için eğilip gözlerini kısarak soruyor.

Yüzümü battaniyeyle örtüyorum, o da battaniyeyi geri çekiyor.

"Ciddiyim. Neden kaşlarını çatıyorsun? Patron eskisi gibi sikini yere koymuyor falan mı?"

"Ya da başka bir şey," diye mırıldanıyorum, ağzıma birkaç tane atıyorum. İşe yaramıyor. Bu Kral değil. Ya da seks. Ya da King ile seks.

Bu da bir sorun, ama sorun bu değil.

Preppy bir avuç patlamış mısır daha çiğniyor. "Biliyor musun, artık bunun için ilaç yapıyorlar. Sen söyle, ben de senin oğlana sikini mekik fırlatır gibi yapacak bir şeyler getireyim."

İçimi çekiyorum ve bir araya gelen çocuklarımızın beni dinlemediğinden emin oluyorum. Dinlemiyorlardı; altısı da şu anda televizyonda oynayan filme dalmışlardı. "Hayır. İlaça ihtiyacı yok. En son doktor randevumda, bebek doğana kadar seks hayatımızı kısıtladılar."

"Bebek doğduktan altı hafta sonrasına kadar demek istiyorsun," diye düzeltiyor. Hay sikeyim. Bekleme süresini unutmuşum. "Hatırlattığın için teşekkürler."

Bana bir patlamış mısır fırlatıyor ve saçıma düşüyor. "Cinsel hayal kırıklığını gidermene yardımcı olacak herhangi bir şey. Dre ikizleri doğurduğunda altı hafta çok zor geçti. Kendime sik-ip yanığı verdim."

"Nasıl oldu da..." Anlamaya başladım. "Boş ver. Anladım." Sesimi alçaltıyorum. "Ama o kadar çok ki kendini ip yanığı mı yaptın? Gerçekten mi?"

"Evet." Yüzünü televizyona dönüyor. "İp kullanmamın bir faydası olmadı." Preppy'nin yüzü

ciddileşir. Başını sallıyor. "Evet, iple."

Konu değışikliği zamanı. Düşüncelerim bu sabahki tedirgin edici hava raporuna dönüyor. "Keşke bu fırtına geçse de inşaata devam edebilsek."

Preppy elini havada sallayarak endişelerimi silip süpürüyor. Keşke bu kadar kolay olsaydı. "Bu bir bebek fırtınası. Kedi bir ya da iki. Karaya ulaşması bile beklenmiyor. Birkaç gün boyunca kıyı açıklarında dönüp duracak ve nihai hedefine doğru ilerleyecek ve ne yazık ki bunu hak etmeyen başka bir kasabayı vuracak."

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

"Bunu Tabiat Ana'ya sorun," diye yanıtlıyor Tiki. Kaşını imalı bir şekilde kaldırıyor. "Ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, yeni ayaklı küvetinde bir tanesini ovarken ne kadar mutlu olacağını düşün."

Kıkırdıyorum. "Evet, yeni küvetimde mastürbasyon yapmak, bir kasabanın potansiyel yıkımı ve olası can kayıpları konusunda kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlıyor."

"O zaman benim işim burada bitti. Bir şey değil."

King'in evin yeni odaları için yaptığım çizimleri gerçeğe dönüştürmek için harcadığı onca emeği düşünüyorum. Adam beni mutlu etmek için hiçbir şeyden kaçınmıyor.

Mutlu olmayacaksın. Küvette olmaz. Hiçbir yerde. Mutlu olamazsın. Artık değil, kafamın içindeki ses alay ediyor. Beni gereksiz ama sonsuz miktarda endişe ve şüpheyile dolduran ses.

Sesi uzaklaştıracakım. Üzerimde beliren her neyse, tıpkı kıyıya vuran fırtına gibi. Geçici ve geçecek. Geçmek zorunda. Ayrıca, sevgim var ve bu nedenle her şeye sahibim.

Ve bu aşkın her şekli ve boyutu vardır. King'e duyduğum türden romantik aşk tutku ve çekicilikle gelir. Ebeveyn sevgisi, koruma ihtiyacıyla, dünyadaki tüm sevgilerden daha derin bir sevgiyle gelir. Bir de arkadaşlık şeklinde gelen bir aşk var. Seçilmiş aile. Şu anda, kanepemde yumuşak bir battaniyenin altına sokulmuş, sarışın, yırtık pırtık ve yaralı, dövmele bir adam şeklinde, şu anda şişmiş ayaklarımı akılsızca ovuyor.

"Anne, ustalaşmış-batonlama nedir?" Max omzunun üzerinden bakarak soruyor.

Bo, kızımın sorusunun şokunu atlatamadan, "Mastürbasyon demek istiyorsun," diye cevap veriyor. "Kendi kendini tatmin etme olarak da adlandırılır. Cinsel organın uyarılması."

Preppy ellerini birbirine vurur. "Tamam! Bu kadar yeter. Hazır mısınız çocuklar? Bu en iyi kısmı!" Bo'yu işaret ediyor ve fısıldıyor, "Artık yetişkin konuşması dinlemek yok."

Bo omuz silkiyor. "O zaman, çocuklarla dolu bir odada yetişkin konuşması yapmayın. Ya da, bu sadece bir öneri, ama ikiniz de fısıldaşmalarınızın sesi üzerinde çalışmayı düşünebilirsiniz."

Preppy cevap vermek için ağzını açar, sonra kapatır. Dudaklarını büzüyor, sonra tekrar kanepeye yerleşiyor. "Touché."

Sammy, Max ve Preppy'nin ikiz kızları Taylor ve Miley yerde yüzüstü yatarken Bo yatar koltuğu tercih ediyor. Nicole Grace de yerde yatıyor ama mor battaniyesini öyle bir şekilde ağzına sokmuş uyuyor ki kendini boğmaya çalıştığını düşündüm.

"İşte geliyor!" Preppy televizyonu işaret eder ve Moana ilk şarkısını söylemeye başladığında tüm çocuklar heyecanla alkışlar. Preppy şarkıya eşlik ediyor ve çocuklar da onu takip ediyor.

Bir karakterin tam anlamıyla yan yana dizilişı olan arkadaşşıma gülümsüyorum. Sevgi dolu ama ağzı bozuk. Cinsel ve kaba ama umutsuzca aşık olduğu karısına sadık. Bir parti hayvanı ama tanık olduğum en iyi babalardan biri. Şarkı bittiğinde herkes alkışlıyor ve filmi izlemeye devam ediyorlar.

"Ne?" Preppy şarkı bittiğinde soruyor ve beni ona bakarken yakalıyor.

"Sen iyi bir adamsın, Tiki," diyorum, çünkü ciddiym. Grace yıllar önce haklıydı. Hem kötü bir çocuk hem de harika bir adam olmak mümkün. Böyle birkaç adamı tanıyacak ve sevecek kadar

şanslıyım.

onlara ailem diyorum.

"Bunu söylüyorsun çünkü şu anda senin hamile Çakmaktaş ayaklarını ovuyorum."

"Hey," diye azarlıyorum, söz konusu Çakmaktaş ayaklarını kucağından kaldırarak.

Preppy gözlerini deviriyor ve onları geri çekerek çok ihtiyacım olan ayak masajıma devam ediyor. "Dre beni çok seviyor ama hamileyken beni daha çok sevdiğinden hiç şüphem yok. Saatlerimi onun şirin şiş ayaklarını soyarak geçirirdim."

Başımı sallıyorum. "Senin iyi bir adam olduğunu söylüyorum çünkü öylesin."

Omuz silkiyor. "Ben iyi biriyim, ya da iyi bir komşu gibiyim. Belki.

Muhtemelen. Muhtemelen değilim." Gülümsüyorum. "Kulağa doğru geliyor.

"Baba?" Taylor arkasını dönüp kocaman geyik gözleri ve melek yanaklarıyla bize bakarak soruyor. "Moana kahverengi, değil mi?"

Preppy'nin gözleri büyüyor. "Ah, evet, sanırım," diye cevap veriyor gözlerinde bir ebeveyn olarak çok aşına olduğum *nereye gidiyor bu bakışı* ile.

"Ve ben beyazım, değil mi?" diye soruyor başını eğerek. Küçük siyah bir dal gözünün üzerine düşüyor ve hemen geri düşmesi için onu üfleyerek uzaklaştırıyor.

"Uh, huhhhh..." diye cevap veriyor, gözlerini önce bana sonra ikizlerinden birine çeviriyor. Taylor babasına gülümsüyor. "Ama içimizde hepimiz aynıyız, değil mi?"

Preppy rahat bir nefes alıyor ve koyu renk saçlı ikiz kızına gülümsüyor. Sesinde gurur var. "Evet evlat, içimizde hepimiz aynıyız.

Taylor tatmin olmuş bir şekilde televizyona dönerken, Preppy tekrar konuşmadan önce birkaç sessiz dakika boyunca ona bakar. "Yeni yürümeye başlayan çocuğunuzun size ırkçı olduğunu açıklayacağını düşündüğünüz ana kadar asla nefesinizi tutmazsınız.

Kıkırdıyorum. "Bir şeyleri doğru yapıyorsunuz. Daha üç yaşında ve insanlar farklı görünse de hepimizin aynı olduğunu anladı. Çok zeki. Gözlemci. Nazik."

"Bütün bunları annesinden almış," diyor Preppy, boğazını temizleyerek, iltifattan rahatsız olduğu belli. Bu onun yapacağı bir şey değil. Normalde, bir iltifatı Oscar almış gibi kabul etme fırsatını kaçırmaz.

Ayağımı onun hareketsiz eline bastırıyorum ve o da şişmiş ayaklarımı ovmaya devam ediyor. "İyi bir insan olduğun için kendine biraz kredi ver."

Sırıttırıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "*Zaman zaman* iyi bir insan."

"Birbirimizden ayrılmak için elimizden gelen her şeyi yaptığımızda King ve beni bir araya getiren kişinin sen olduğunu hatırlatan bir hatırlatma."

"Pffft, ikiniz birbiriniz için o kadar mükemmeldiniz ki, kör ve sağır olabilirdiniz ve yine de birbiriniz için yaratıldığınızı bilirdiniz."

"Bence bundan fazlası var. Bence mutlu olacağımızı biliyordun. *Onun* mutlu olacağını."

"Ya öyle ya da gitmeni istemediğim için kalmanı sağladım. Bu senin söylediğinden çok daha bencilce."

"Uh, huh. Kendine bunu söyleyip duruyorsun, Prep. Bu arada sen de burada ayaklarımı ovuyor ve çocuklarla Disney filmleri izliyorsun. Ama söz veriyorum, gizli iyi ebeveynliğin ve iyi bir arkadaş olman benimle güvende."

"Disney'i sevdiğimi biliyorsun," diye yanıtlıyor Tiki.

"Ben de Disney'i çok severim!" Bo da babasının sözlerini tekrarlıyor. Yerde oturmayan tek çocuk o. Onun yerine, Preppy'ninkiyle uyumlu pembe ve sarı ekoseli bir papyon takmış, bacaklarını

 aprazlayarak koltukta oturuyor.

Preppy çarpık gülümsemesini gizlemeye çalışarak gözlerini oğluna diyor. "Bo, bu tür kelimeleri kullanma konusunda ne demiştik?"

Bo, sanki bir ders kitabından hatırlıyormuş gibi özür dilemeden cevabını ezbere söylüyor. "Bunları annemin, kız kardeşlerimin ya da öğretmenlerimin önünde söylememeliyim çünkü büyük yayınlarda yer alan son tıbbi psikolojik araştırmalara göre küfredenin duygusal zekanın bir işareti olduğunu anlamıyorlar. Ve sekiz yaşındaki bir çocuğun toplum içinde küfür etmesi sosyal olarak kabul edilemez çünkü bu annemin işini yapmıyormuş gibi görünmesine neden olur, oysa hepimiz biliyoruz ki benim kötü konuşmam tamamen senin suçun."

Preppy başını sallar. "Bu doğru."

Bo televizyonu işaret ediyor. "Ama Disney filmleri harika çünkü tüm o şarkıların ve prenseslerin ardında gerçekten ürkütücü *şeyler* var. Moana'nın, ebeveynlerin başlangıçta ölmediği birkaç Disney filminden biri olduğunu biliyor muydunuz? Gerçi büyükanne tekmeliyor ama sonra vatoza dönüşüyor, yani bu oldukça harika."

"Evet, oldukça harika," diye cevap veriyorum. Bo'dan Preppy'ye bakıyorum. "Biliyorsun, senin kanından olmayabilir ama o tam senin çocuğun." Kıkırdıyorum. "Her yönden."

"Evet, evet öyle. Ama o benim olabileceğimden daha zeki," diyor Preppy, oğluna bakarak. "Bence o hepimizin olabileceğinden daha zeki," diye ekliyorum.

Bo bir avuç patlamış mısır alır ve ağzına atar. "Bu doğru çünkü benim IQ'm bir elli altı. Teknik olarak, nüfusun %97'sinin olabileceğinden daha zekiyim. Filme geri döner."

"O haklı. Fısıldama becerilerimiz üzerinde çalışmalıyız," diye fısıldıyorum elimden geldiğince alçak sesle. "Biliyor musun, seni baba olarak görmek çılgınca, Tiki. Çocuk sahibi olmadan önceki halini hiç özleyiyor musun?"

Tiki kaşlarını çatır. "Ne gibi? Yanlış, doğru ya da çılgınca olup olmadığını umursamadan istediğim herkesle ve her şeyle istediğim şekilde seks yapmayı özleyiyor muyum?"

"Onun gibi bir şey."

"Hayır. Ve kabul edelim, çoğu yönden hala aynı benim. Evliyim ama bu artık çoğu orospuyu - yani kadını- çok seksi bulmadığım anlamına gelmiyor. Ve bu hala korkunç, acınası, kirli şeyler yapmak istemediğim anlamına da gelmiyor."

Sözünü kestim. "Anladım."

"Tek fark, artık bunları sadece Doc'la yapmak istiyorum." İkizlerin yüzüstü uyuduğu yere, aynı derecede baygın olan Max ve Sammy'nin yanına bakıyor, sonra da kucağında bir not defteri olan ve sayfaları karalayan Bo'ya dönüyor. "Büyürken bir ailem olmadığını zaten biliyorsunuz. Şimdi bir ailem olacak. Tek amacım onları çok fazla mahvetmemek ve kendileri olmalarına izin vermek."

Gözlerim yaşlarla doluyor. Televizyona dönerek onları saklamaya çalışıyorum, bir yandan da uzaklaşmalarını istiyorum.

Preppy ellerini ayağımın üzerinde durduruyor. "İyi misin evlat? Biraz keyifsiz görünüyorsun ve ben cinsel hayal kırıklığı konusunda uzmanım, ama bu başka bir şey gibi görünüyor. Normalde aptalca şeyler söylediğimde gülerdin ama şimdi ya gülüyorsun ya da... bilmiyorum, eskisi gibi değil."

Harika, her yirmi dakikada bir bana iyi olup olmadığımı soracak bir kişi daha. Gülümsemeye zorladım. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Sadece tatlı bir film. Bilirsin işte, hormonlar falan." Burnumu çektim.

Preppy'nin kaşları saçmalıyor ve bakışlarının şakağımdan içeri girdiğini hissedebiliyorum. "O kadar da tatlı değildi. Ve sadece bugünden de bahsetmiyorum. Bir süredir böylesin."

"Ne gibi?"

"En iyi arkadaşının ölmesi gibi, ama bunu zaten yaptım, o yüzden... ne oldu?"

Cevap vermiyorum çünkü nasıl cevap vereceğimden emin değilim. King'e açıklamamamla aynı sebepten. Kendimin bile tam olarak anlamadığım bir duyguyu onlara nasıl açıklayabilirim ki? Ayrıca, nasıl olduğunu biliyorum.

Endişenin ağırlığını hissediyorum ve bunu onlara aktarmak ve endişelenmek için bir neden olduğundan bile emin değilken benim için endişelenmelerini istemiyorum.

Preppy parmaklarını şıklatır. "Bekle, biliyorum. İşeyeceğinden korktuğun için fazla gülmedin. Bu Dre'ye hamileyken ve çok güldüğünde olmuştu. Hamile kaldıktan biraz sonra da. O utanmıştı ama ben aldırmadım. Aslında hoşuma gidiyor."

"Bir şey yok," diye geveliyorum, cümlemin sonunu duymak istemesem de zihnimde zaten hepsini duymuştum. "Sadece biraz yorgunum."

İkna olmuş görünmüyor. "Emin misin?"

Gülümsüyorum ve elimden geldiğince samimi olmaya çalışıyorum. "Eminim. Ayrıca hamilelik ve yorgunluk eşittir duygusallık. Yarın iyi olacağım."

"Bak sana ne diyeceğim. Sen yatağına git ve dinlenmeye çalış. Ben çocuklarla filmi bitireceğim ve yola çıkmadan önce patronun eve gelmesini bekleyeceğim."

Tam onunla tartışmak üzereydim ki ısrar etti. "Yat, evlat. Şimdi yat. Yoksa o barbar kocana danışmak zorunda kalacağım ve ikinizden biri ya da her ikiniz de zihinsel yorgunluktan ölene kadar engizisyonun Brantley King versiyonuyla karşı karşıya kalacaksınız."

King ile tekrar aynı konuşmayı yapmak istemiyorum. Ona yalan söylemek hoşuma gitmiyor ama ben iyiyim. Ya da iyi olacağım.

Ya da iyi olacağımı umuyorum.

Preppy'nin teklifini kabul ediyorum ve kocaman göbeğimi yana kaydırıp koltuktan kalkabilmek için manevra yapıyorum. "Teşekkür ederim."

Preppy'nin sesini duyduğumda koridorun yarısına gelmiştim. Bo yine haklıydı. Fısıldama becerileri üzerinde çalışması gerekiyor. "Tamam çocuklar. O gitti. Kim kokain ister?"

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Preppy'nin kendi şakasına sessizce güldüğünü görüyorum. "Hepsi uyuyor," diye devam ediyor, yeri göstererek. "Ve sen, hepiniz biliyorsunuz ki, ben asla darbemi çocuklara vermem. Onların parası ya da teminatı yok."

Bölüm 3

Kral

Bugünlerde ellerim biraz daha temiz olabilir ama param hala çok kirli. Ve şu anda, birisi benim hakkım olan şeyle oynamaya çalışıyor. Bu şehirde yirmi yılımı harcayarak inşa ettiğim şeyi.

Yağmur yağdığında, sel olur.

Polly Kasırgası'ndan da bahsetmiyorum, gerçi o da pek yardımcı olmuyor.

Son bok fırtınası dün geceydi. Nine ve Pike, Bear'ın Badger dedikleri adamlarından biriyle birlikte, lanet olası geçidin ortasında krikoyla kaldırıldığında bir darbe sevkiyatını taşıyorlardı. Benim lanet geçidim, kiralık katil özentileri tarafından.

Ne yazık ki, parayı veren bendim. Sanki şu anda Pup ve benden sakladığı her ne haltsa onun dışında endişelenecek daha fazla şeye ihtiyacım varmış gibi. Bana karşı dürüst davranmadığı için kızgınlıkla şaşkınlık arasında bir yerdeyim ve itiraf etmekten nefret ediyorum, incindim.

Bu da beni daha da sinirlendiriyor.

Evin çerçeveli eklentisine adım atıyorum. Pup gerçekten harika bir plan hazırlamış. Bittiğinde yeni bir ana süit, bir mutfak ilavesi ve çocuklar için büyük bir oyun odası olacak. Pup'ın bilmediği şey, başka neleri içereceği, ancak tamamlanıncaya ve her oda hayal ettiği gibi görüne kadar ondan bu bilgiyi saklamayı planlıyorum.

Şu anda sadece talaş kokan bir yer -çerçeveli duvarların içinde beni bekleyen Pike ve Nine'i görüyorum- ve kötü haberler var.

Pike sırtını çivilerden birine dayamış, kelepçe bileziklerini bileklerinin etrafında akılsızca döndürüyor. Çene hizasındaki plaj çocuğu saçları hırpalanmış yüzüne düşüyor. Sağ gözünün üstünde bir kesik ve bandajın içinden kanayan yerde bir kan lekesi var. Diğer gözünün altında da bir morluk var.

Nine telefonuyla konuşuyor ama yaklaştığımı duyunca başını kaldırıp telefonunu cebine geri sokuyor. Çocuğu himayemde tutuyorum, sadece Preppy'nin kardeşi olduğu için değil, çok zeki olduğu, durum gerektirdiğinde şiddete başvurduğu ve talimat almaya istekli olduğu için. O yeni nesil. Logan's Beach'in Prensi.

Eğer daha başlamadan her şeyi berbat etmezse.

Nine, her zamanki gibi hiç vakit kaybetmeden işe koyuluyor. Neon turuncu bir kovayı çeviriyor ve oturuyor.

"Bana her şeyi anlat." Talep ediyorum. "Ne buldun lan sen?" Ellerime etrafımızı saran tahtaları söküp dizimin üzerinde kırmaktan başka bir şey yaptırmak için bir sigara yakıyorum.

Nine iç çekiyor. Dudağı patlamış ve yanağında kırmızı bir iz var. "Üzerinde çalışıyoruz ama henüz pek şansımız yok."

Bu duymak istediğim son şeydi. Ona doğru bir adım atıyorum ve her adımda alnımdaki damarın zonkladığını hissediyorum. Boynumdaki akorlar geriliyor. Eğildim ve sigaramı Nine'a doğrulttum. "Bu kasabada *kimse* bizimle uğraşamaz. Bu bir numaralı kuraldır ve bu işin arkasında kim varsa bunu çok zor bir şekilde öğrenecek:

Nine emirlerimden çekinmiyor. Onu kucaklıyor gibi görünüyor. Bundan güven kazanıyor. Tıpkı

Pike.

Nine'in omuzları dikleşir ve başını sallar.

Pike'a dönüyorum. "Bu kasabadaki herkesle konuşana kadar, o lanet olası sahildeki her kum tanesini çevirene kadar aramayı bırakma. Bir isim ya da daha iyisi bir ceset bulana kadar durma."

Nine ayağa kalkar. "Tamamdır, Patron."

Neredeyse çocuk için üzüleceğim. Ne yapacağını ve işinin ne olduğunu biliyor ama şu anda onun duyguları uğruna sahte bir nezaket gösteremeyecek kadar kızgınım. "Peki, ne biliyoruz?" Bir adım geri çekilip kaynayan kanımın alevlerini körüklemeye çalışarak soruyorum.

Pike duvardan uzaklaşır ve ellerini ovuşturur. "O şerefsizlerin maske taktığını biliyoruz. İskelet kar maskeleri. Sesleri ya da görünüşleri tanıdık gelmedi. Bana sorarsanız, kiralıklar ve bağlantılı değil. Bizi kaçırma şekilleri pervasızcaydı ve iyi planlanmamıştı. Korkulukların arkasından kamyonun lastiklerine ateş ettiler ve biz de refüje çarptık. Biz karşılık veremedik kamyonun etrafını sardılar ve kamyonu çıkarmamızı emrettiler. Badger onlara siktir olup gitmelerini söyleyince de onu vurdular."

"Durumu nasıl?" Ben soruyorum. Benim gözetimimde ve benim şehrimde kimsenin ölmesini istemiyorum. Elimden gelse bile.

Pike başını sallar ve bir cigara yakar. "Her şey yolunda gitti. Onu Hemşire Jill'in yerinde yakaladık. Yarım şişe Jack ve biraz blues içti. Son altı saattir Dixie ıslığı çalıyor. Gerçekten. Yani, sanırım iyi olacağını söylemek güvenli. Akşamdan kalmalıktan sonra iyi olacağından şüpheleniyorum.

Başımı salladım. "Seslerinin tanıdık gelmediğini söylemiştin.

Peki, ne dediler?" Pike tereddüt ediyor ve Nine'a dönüyor. "Anlat ona."

Pike bir nefes verir. "Onlardan biri sana kasabada yeni bir Geçit Kralı olduğunu ve senden her şeyi alacağını söyledi, eğer..." Nefesini tutuş şekliyle sanki sikine sopa yiyecekmiş gibi görünüyor.

"Neye kadar?" Boynumdaki tendonların gerildiğini hissederek soruyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı!" Gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Tabii ona istediğini vermezsen."

"Peki bu da ne?"

"Ben de aynı şeyi sordum. Yakında öğreneceğini söyledi." Nine alnına uzanıyor ve saç çizgisinin hemen altındaki kızgın kırmızı düğümüne dokunuyor. "Sonra da silahının kabzasıyla beni bayılttı."

"Buradan Miami'ye kadar tüm güvenlik kameralarını hackle. O lanet kamyonun nereye gittiğini bul. Pike, sokak satıcılarından kartele kadar tüm kan emici bağlantılarını ara. Bana bir isim bul. Ve bir tane bulduğunda." Derin bir nefes çekiyorum. Ve dumanı burun deliklerimden yavaşça dışarı üflüyorum, tıpkı şu anda hissettiğim öfkeli ejderha gibi. "Önce sen beni ara."

"Hallediyorum," diye yanıtlıyor Nine başını sallayarak.

Vücudumda akan öfkeyle oradan ayrıldım. Her kasım gergin ve gergin. Bunun arkasında kim varsa eski usulle ödeyecek. Adımı ve işimi inşa ettiğim şekilde.

Lanet olası kanla.

Evin sadece ölü ağaçlardan ve başka pek bir şeyden oluşmayan kısmına doğru ilerliyorum. Çocukların merdivenlerden çıktığını duyduklarında her zamanki gibi dışarı koşmalarını bekliyorum ama bugün beni karşılayan kimse yok.

İçeride, oturma odamı hem benim hem de Preppy'nin uyuyan çocuklarıyla dolu buluyorum. Tek

uyanık olan ve şu anda dikkatini çeken şarkı söyleyen çizgi filmi dikkatle izleyen Preppy'nin kendisidir.

Buzdolabını açtım ve iki bira aldım. Preppy beni duydu ve başını kaldırdı. Koltuktan kalkıyor ve çenesini arka kapıya doğru sallıyor. Kapının yanında bekliyorum ve ona bir bira uzatıp dışarıya kadar onu takip ediyorum. Çocukları uyandırmamak için perde kapıyı yavaşça kapatıyorum ama içlerinden biri uyanırsa diye iç kapıyı açık tutuyorum.

"Benim kız nerede?" Biramdan bir yudum alarak soruyorum.

Çimenlere vardığımızda Preppy iki sigara yakıp birini bana uzatıyor. "Onu yatağına gönderdim. Meşhur Preppy ayak masajını yaptıktan sonra onu yatağına gönderdim."

Preppy'nin bir tehdit olmadığını bilmeme rağmen içgüdülerim parmak eklemlerimi beyazlatıyor ama konu karım olduğunda, ne kadar masum olursa olsun başka bir adamın ona dokunması karşısında duyduğum öfkeye engel olamıyorum.

Preppy sıkılı yumruklarıma bakarak, "Jöleli olduğun zaman çok tatlı oluyorsun," diyor.

Gözlerimi deviriyorum ve yüzündeki sırtışı silme içgüdüsünü görmezden geliyorum. Çocuk son birkaç yılda yeterince şey yaşadı. Benim temelsiz öfkeme ihtiyacı yok. En azından bugün değil. Ve o benim en iyi arkadaşım, her ne kadar tansiyonum şu anda aksini düşünse de.

Güneşin günün son ışıkları mangrovların arasından süzülüyor ve ben saatin ne kadar erken olduğunu fark ediyorum. "Bekle, şimdiden yattı mı?" Endişe, ağına geri dönmeye çalışan bir örümcek gibi omurgamda gezinerek soruyorum. Hamile bile olsa Pup, çok ihtiyaç duyulsa bile mola veren biri değil.

Preppy derin bir nefes alıp omuz silkiyor, bu hareket boynundaki derin ve sivri yarayı daraltıyor. "Yorgun olduğunu söylüyor ama bana sorarsanız, çocuk her zamanki haline benzemiyor."

Endişemin gözlerine yansıdığını görüyorum ve saf hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. "Evet, biliyorum. Ona ne zaman sorsam bana iyi olduğunu söylüyor."

"Çok inatçıdır." Tiki bana kaşlarını çatı. "Bana kocasını hatırlatıyor." "Öyle bile olsa, bu onu neyin rahatsız ettiğini hâlâ bilmediğim gerçeğini değiştirmiyor, ya da daha iyisi Neden bu konuda bana yalan söylemek zorunda hissediyor?" Bıçaklandım ve vuruldum ama karımın bana karşı dürüst olamayacağını düşünmesi, deriyi ve kasları delip geçen bir kurşundan ya da kemiğe saplanan sivri bir bıçaktan çok daha fazla acı veriyor.

"Bana şunu söyle patron. Bir ilişkide, karşındakinden gerçekten hoşlanan biri neden partnerine yalan söyler?" diye soruyor.

Pup için o kadar endişeleniyorum ki şu anda bir bilmeceye cevap vermeye çalışamıyorum. "Neden?"

Preppy sigarasını söndürür. "Ugh, umutsuz vakasın. Seni korumaya çalışıyor, seni lanet mağara adamı. Başka neden olsun ki?"

"Beni korumak mı?" Alay ediyorum. "Neyden koruyacaksın?"

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve arka kapıya çıkan merdivenin tırabzanına yaslanıyor. "Şöyle söyleyeyim. Eğer sana gerçekten neyin yanlış olduğunu söyleseydi, yapacağın ilk şey ne olurdu? Dürüst olmak."

Omuz silktim. "Kolay, tamir ederim."

Bir parmak tabancası yapıp göğsüme doğrultuyor.

"Bingo." "Bu da ne demek şimdi?" Homurdanıyorum.

"Bu, belki de onun yaşadıklarının birinin çenesine indirilecek bir yumrukla ya da birinin kafasına sıkılacak bir kurşunla düzeltilemeyeceği anlamına geliyor."

"Keşke bu kadar kolay olabilseydi," diye mırıldanıyorum. Kollarımın etrafına sardığım kemerlere bakıyorum.

Preppy güler. "Tamam, ya da boynuna bir kemer. Kızınız her ne ile uğraşıyorsa

Belli ki bunu tek başına atlatması gerektiğini düşünüyor çünkü seni bu konuda rahatsız etmek istemiyor. Ya da bu konuda başka birini."

"Yani..." Preppy'nin bir şey söylemesini bekleyerek duraksıyorum. Söylemedi. "Peki, ben ne yapacağım?"

Omuz silkiyor ve sigarasından bir nefes çekiyor. "Emin değilim. Belki yalnız olmadığını fark etmesini sağlarsın.

Sadece düzeltmeye çalışmayacağınızı, her ne ise onu anlayacağınızı."

Preppy haklı ve bu beni derime sürtünen bir ip gibi rahatsız ediyor. "Ne zaman bu kadar zeki oldun?"

Dramatik bir selam veriyor. "Ölümün insana her şeye yeni bir bakış açısı kazandıran bir yolu var. Daha önce bir fikrim olduğunu bile düşünmediğim şeyler. Mesela Oprah'ın kitap kulübü seçimlerinden hiç bahsetmeyeyim. Başarısız bir pub tarafından desteklenen ana akım saçmalıklar-"

"Bana bir iyilik yapar mısın, Prep?" Kendi sigaramı söndürerek soruyorum. "Evet, patron?"

"Yeterince zekisin, bu yüzden tekrar ölme. Senin zeki olman daha da sinir bozucu olurdu."

Preppy sırtımı sıvazladı ve beni eve kadar takip etti.

"Bu lanet olası bir anlaşma." Sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Sevkiyatla ilgili neler oluyor? İşin içinde kimin olduğuna dair bir bilgi var mı?"

Başımı salladım. "Hayır, ama öğreneceğim."

Preppy parmaklarını çıtlattı. "Güzel, yaptığında bana haber ver." Yüzünden bir fikir geçtiğinde gülümsemesiyle birlikte gözlerinin de açıldığını görüyorum. "Aklıma gelmiş geçmiş en iyi fikir geldi."

"Lanet olsun, bilmek istiyor muyum?"

"Seninle kimin taşak geçtiğini öğrendikten sonra, onu nereye götürebileceğimizi biliyorum. Uzun zaman oldu ve biraz çeki düzen vermem gerekebilir ama çok uzun zaman oldu. Sana bir ipucu vereyim. Üç kelime. Dünyada en sevdiğim yerlerden biri."

Yüzüme bir gülümseme yayıldığını hissediyorum. Neyin nerede olacağına dair heyecanını paylaşmaktan kendimi alamıyorum.

The Killin' Shed.

Bölüm 4

Ray

Birkaç gün sonra.

Çocuklarımız yine birbirlerini kovalıyor. Küçük olan ağlıyor çünkü büyük çocuklara ayak uyduramıyor. Karnımdaki takla atıyor. Preppy yine burada ama bu sefer çocuklar yok çünkü karısı Dre onları büyükbabalarını ziyaret için New York'a götürdü. Yarından sonraki gün dönmeleri gerekiyordu ama Preppy fırtınanın yön değiştirmesi ihtimaline karşı daha uzun süre kalmaya hazır olmalarını söyledi ki bu da bana inandırdığından daha endişeli olduğunu gösteriyor.

King'in sevkıyla ilgili durumu çözmeye çalışırken Preppy'ye (çocuklara değil, bana) bakıcılık görevi verdiğinden oldukça eminim. Keşke yardım etmek için daha fazlasını yapabilseydim ve King'i bu kadar öfkeli görmekten nefret ediyorum, ancak benim ve çocukların yanındayken öfkesinin şiddetini azalttığını biliyorum. Preppy'nin etrafta olması umurumda değil. Çok ihtiyaç duyduğum bir yardım ve dikkat dağıtıcı oldu.

Sanat, dövme eskiden dikkat dağıtıcıydı. Tasarım ve mürekkep söz konusu olduğunda yıllar içinde kendime geldim. Geri dönmek için kaşınıyorum, ancak çok hamile olmasam ve uzun süre tek bir pozisyonda oturamasam bile, tam olarak ilham almadım. Elime dövme tabancası ya da kalem almalı aylar oldu.

King kapıdan içeri girip kumandayı elimden aldığı anda televizyonun bozuk kumandasını temizliyor, pillerini yerine takıyordum.

"Bunu kim yaptı?" diye soruyor, kaşlarını çocuklara doğru kaldırarak.

"Şu anda bedenimin içinde yer kaplamayan bir tanesi." Üç çocuğun da aniden kanepede hareketsiz kaldığı yeri işaret ediyorum. Masumiyetin mükemmel üçlüsü babalarına gülümsüyor.

"Şeytanlar. Hepsi," diye mırıldanıyor Preppy mutfaktan. Krep spatulasını kendi göğsüne doğrultuyor. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben değilim."

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Bear's Club'dan Causeway'e gitmek yarım saatimi aldı. Sonra da geri dönmek zorunda kaldım."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Bir tekne kazıklardan birine çarptı. O kadar çok hasar verdi ki kapatmak zorunda kaldılar." "Ne zamana kadar?" diye sordum. Geçit, Logan's Beach'e arabayla girip çıkmanın tek yolu. Bir saat içinde

birkaç hafta, ve hastane diğer tarafta.

"Sanırım onlar tamir edene kadar. Bana geri dönmemi söyleyen işçi bir haftaya kadar sürebileceğini söyledi." İçimi bir rahatlama duygusunun kapladığını hissediyorum.

King eğilip alnımdan öpüyor. "Hastaneyi çoktan düşündüm. Bu yüzden sordum."

Uzaktan kumandanın parçalarını yeniden bağlar, pilleri tekrar içine sokar ve televizyona doğrultur. Çalıştığından emin olmak için kanalı değiştiriyor ve tam yerel kanalımızın hava durumu sunucusu boğazını temizlerken yerine koyuyor. "İyi akşamlar. Ben meteoroloji uzmanı Dexter Greyson, Polly Kasırgası ile ilgili gelişmeleri aktarıyorum. En fazla ikinci kategori rüzgâr beklediğimizi, üçüncü kategori rüzgârların ise daha çok kıyı açıklarında ve Port Charlotte

bölgesinde kalacağını biliyorum. Ne yazık ki, kasırga merkezinin sabah 5'teki güncellemesine göre, Polly Kasırgası öngörülen koniden güneye doğru ciddi bir dönüş yapmakla kalmadı, aynı zamanda hızını ve gücünü de arttırdı. Şu anda Logan's Beach'ten Coral'a kadar olan bölgede karaya çıkmasını bekliyoruz.

Pines bölgesinde, bugün akşamın erken saatlerinde. Logan's Beach sakinlerine üzülerek bildirmek isterim ki, köprünün geçit vermemesi ve suların tekne ile seyahat için zaten güvensiz olması nedeniyle, en yüksek ve en sağlam yapıya sığınmak en uygun hareket tarzı olacaktır." Telaşlı görünümlü hava durumu sunucusu Kanal İki kupasından bir yudum almak için duraklıyor. "Güvende kalın ve Tanrı hepinizin yanında olsun."

Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Oturuyorum çünkü karmakarışık düşüncelerle başım dönüyor. *Çocuklar güvende olacak mı? Biz güvende olacak mıyız? Peki ya ev? Su baskını mı? Sigortamız? Elektrik? Jeneratör nerede?*

King bir elini omzuma koyarak, "Nefes al," diye emrediyor. Ben de kendi elimle onu kapatıyorum.

"Her şey yoluna girecek."

Preppy omuz silkiyor. "Daha önce yaşamadığımız bir şey değil. Ayrıca, hava durumu kanalındaki adam kasabada bile değil ve herkes endişelenecek tek zamanın onun ortaya çıktığı zaman olduğunu biliyor."

Haber sunucusu bir kez daha hava durumu sunucusuna dönüyor. "Sadece bir güncelleme, kötü haber vermekten nefret ediyorum ama Hava Durumu Kanalı'ndan Jim Cantore'nin Geçit'in dibinden yayın yaparken görüldüğüne dair bir haber aldım."

"Siktir," diye küfrediyor Preppy.

"Gerçekten, söylediği onca şey arasında seni en çok rahatsız eden bu mu?" Televizyonu göstererek sordum.

Şaşırtıcı bir şekilde King, Preppy'yi savunmaya geldi. "Cantore fırtına sırasında sıfır noktası olarak kabul edilen her yere gider."

"Ne yapacağız?" King'e fısıldıyorum, çocukların bizi izlediğinin farkındayım ve onları da benim kadar korkutmak istemiyorum.

King, sanki her şey bu kadar basitmiş gibi, "Bunu atlatacağız," diyor. Ona inanıyorum çünkü inanmak zorundayım. Çünkü hiçbirimizin bunu atlatamayacağı bir dünya hayal edemiyorum.

Çocuklar koridorda birbirlerini kovalarken muhabir devam ediyor. "Rüzgârlar bu kasırgada büyük bir etken olacak olsa da, fırtınanın alçak basınç tarafında olduğumuz için sel bölgemiz için en büyük endişe kaynağı olacak. Uçan enkazdan kaçınmak için yüksek bir yere ve iç odaya çıkın. Ve bunu tekrar söylüyorum, saçmalık yok, millet. Tanrı yardımcımız olsun."

Cümlesini bitirdiğini bile duyamıyoruz çünkü televizyonla birlikte evdeki diğer tüm elektrikler de kesiliyor. Oda loş ve sarı, sadece batan güneşin ışığıyla aydınlanıyor.

Tiki'nin nefesi kesilir. "Kahretsin, bu çok uğursuzdu. Ve televizyonda saçma sapan şeyler söyledi."

King iç çekerek, "Bunu bir daha söyleyebilirsin," der. Preppy'ye döner. "Bear'ı ara. Ben buradan başlayacağım. Nasıl yapılacağını biliyorsun."

"Ne tatbikatı?" Preppy cebinden telefonunu çıkarıp hızla kapıdan çıkarken soruyorum.

Preppy güneyli kovboy aksanıyla, "Bu bizim ilk rodeomuz değil, güzel bayan," diye cevap veriyor.

King de ön kapıdan çıkarken, "Beni takip edin," diyor. Dediğini yapıyorum ve onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum. King'in garajımıza bitişik olan dükkânına ulaştığımızda Preppy garaj yolundan çıkıyor. "Bir sistemimiz var. Ben kepenkleri kapatıyorum, Preppy de malzemeleri topluyor. Yiyecek ve tıbbi malzeme. Bear'ı arayıp buraya mı geleceğini yoksa Kulüp Evi'nde mi kalacağını soracağım. Her iki durumda da su ve jeneratörlerden o sorumlu."

"Daha önce hiç kasırga yaşamadım," diye itiraf

ediyorum. "Birkaç kez yaşadık." Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Bunun gibi kaç tane var?"

King omuz silkiyor. "Bir zamanlar dört tane vardı. Tek fark, geleceği önceden tahmin edilmişti ve biz daha iyi hazırlanmıştık. Daha önce hiç böyle yön değiştiren bir tane olmamıştı."

"Joker bir kasırga. Öngörülebilir olduğunda bile öngörülemez."

"Hazırlık hepsi için aynı. Sadece bu konuda biraz daha hızlı olmamız gerekiyor."

bir"

"Ama hasarın gerçekliği öyle değil. Peki ya ilave ve çocuklar-"

"Yavrum," diyor King ve tam karşıma geçip yüzümü kavrayarak beni gözlerinin içine bakmaya zorlayana kadar hareket ettiğini fark etmedim. "Önemli olan tek şey sen, karnındaki bebek ve o evdeki çocuklar. Eklenti siktirip gidebilir. Ev de siktirip gidebilir. Bu kasabadaki herkes siktirip gidebilir. Önemli olana konsantre olursak, iyi olacağız. Size söz veriyorum ve hiçbirinize bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Asla."

"Peşimizden gelen insanlar olduğunda bu doğru, ama bir kasırgayla savaşamaz ya da onu vuramazsınız." King silahını kot pantolonunun kemerinden çıkarıyor ve gülümsüyor.

"Bahse girmek ister misin?"

Silahın fırtına sonrasında yağmacıların gelip terk edilmiş olduğunu düşündükleri evlerden hırsızlık yapmak istemesi ihtimaline karşı kullanıldığı ortaya çıktı. Birinin insanlardan bu şekilde faydalanması, onları yere sererken tekmelemesi iğrenç bir şey ama ben yapmazdım diye bu yapılmadı ve King haklıydı anlamına gelmiyor.

Her şeye ve her şeye hazırlıklı olmalıyız.

Ancak, hayatta bazı şeyler vardır ki, ne kadar çok ya da az zamanınız olursa olsun, asla gerçekten hazır olamazsınız.

Bölüm 5

Ray

"Anne, kasırğa için endişeleniyorum," diyor Max, dizlerimin arasında durarak.

Kendi kontrolü dışındaki bir şey için endişelenmesi kalbimi sızlatıyor. "Hey, bu tür şeyler için endişelenmek yetişkinlerin işi. İşimi elimden almaya çalışmayı bırak, kokuşmuş."

"Ben gıcık değilim! Kokuşmuş olan Sammy. Çoraplarını kokladın mı?" "Ne yazık ki kokladım," diyorum, asi bir bukleyi küçük kulağının arkasına sıkıştırırken.

"Sammy, sen bir kokarcasın!" Max ağlar ve ağacın yarısına kadar gelmiş olan kardeşini kovalamak için geri koşar.

King her zamanki siyah giysileri ve başında düz siyah bir beyzbol şapkasıyla verandaya çıkar. "Hey, Pup." Sesi, vücudumdaki tüm sinir uçlarını geren derin bir kabadayılık. Zamanla azalacağını düşünmüştüm ama azalmadı. Onunla geçirdiğim her gün duygularımı daha da güçlendiriyor.

Kalp ve beden.

Üstümdeki basamakta oturuyor ve çocuklarımızın oynadığı ön bahçeye bakıyor.

Nicole Grace etrafta dolanıyor, kardeşlerini kovalıyor. Sammy ve Max, Bear'ın hediyesi olan devasa su tabancalarıyla birbirlerine ateş ediyorlar. Ailemize yakında katılacak olan en yeni üyemizi çıkıntılı karnımda sallarken, sürekli büyüyen çılgın yavrularımızdan gelen kahkahaları ve sevinç çığlıklarını dinliyorum.

"Çocuklarla buluşup bazı şeyleri gözden geçirmem gerekiyor. Bir süre burada iyi misin?" King sorar. "İyiyim. Her şey yolunda mı?" Ben soruyorum.

"Öyle olacak," diye cevap veriyor ama gözlerinde daha önce olmayan bir endişe görüyorum. Yaklaşan fırtına dışında onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu sormak üzereydim ki, daha soruyu ağzımdan çıkaramadan uzun sarı bukleli küçük bir baş tarafından bölündük.

"Anneciğim! Babacığım, bizden habersiz annelik yaptığın zamanı hatırlıyor musun?" Max alt dudağını sevimli bir şekilde somurtarak bize sesleniyor.

King'e gülümsüyorum. "Çocuklar adliyede evlendiğimiz için bize hâlâ biraz kızgınlar. Orada olmak istediler. Fırtına yüzünden yarın dışarıda oynayamayacaklarını söylediğimde kızdıklarından daha çok kızdılar."

King elini nazikçe boğazıma koydu. Sevmeye başladığım sahiplenici bir tutuş. "Evet, ama seninle evlenmek için daha fazla bekleyemezdim."

"Ben de," diye itiraf ediyorum.

Eğiliyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Ewwwwww!" Sammy ağlıyor.

Birbirimizden ayrılıyoruz ve küçük burnunu kırıstırarak bizi işaret eden Sammy'ye bakıyoruz. "Bu iğrenç."

King güler. "Kendi işine bak evlat. Bunun her zaman iğrenç olduğunu düşünmeyeceksin. Bir gün sen de bir kızı öpmek isteyebilirsin."

Sammy başını sallar. "Asla olmaz. Bu iğrenç ve fikrimi değiştirmeyeceğim. Şimdi değil! Asla!"

Max bahçenin ortasındaki meşe ağacının kalın gövdesinin arkasından fırlıyor ve Sammy arkadan su tabancasıyla vuruyor. Bir şaşkınlık çığlığı atar ve peşinden gider.

King, "Belki de evlendiğimizi görmeleri gerekiyordur," diye öneriyor. "Tüm bu saçmalıklar bittiğinde." Başım ona doğru döndü. "Ne?"

Dönüp bana bakmadan önce bir süre daha çocukları izliyor. "Aramızdaki şeyin ne olduğunu görmelerini istiyorum. İyi bir şey. Güçlü bir şey." Ayağa kalkıyor ve elimi tutarak beni de kendisiyle birlikte yukarı çekiyor. Elinin biri boğazıma, diğeri de karnıma gidiyor. "Git beyaz bir elbise seç, Pup. Çünkü gökyüzü temizlendikten ve bebek doğduktan sonra, sen ve ben gerçek bir düğün yapacağız." Beni yavaşça öpüyor, ama bu şefkatli değil. Ağzımı ve vücudumu yavaşça ele geçiriyor. Beni nefessiz bırakarak geri çekiliyor. Gözleri ağır ağır kapanıyor. "Artık her yönden benim olduğuna göre, bence bu kutlanmaya değer bir şey. Sence de öyle değil mi?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak çünkü beni her öptüğünde olduğu gibi nefesimi kesiyor.

"Birazdan görüşürüz," diye kıkırdıyor. "Panjurlar için biraz daha vida almam gerekiyor. Birazdan dönerim." Verandanın merdivenlerinden iner ve Sammy'nin arkasından koşarak onu havaya kaldırır, böylece Max ona iyi bir atış yapabilir. Sammy'yi yere bırakır ve çocuklar tekrar koşmaya başlar.

King, Nicole Grace'in buz gibi sarışın küçük kafasına bir öpücük kondurduktan sonra bisikletine doğru yürüyor. Attığı her adımda nefesim hızlanıyor. Büyük siyah bisiklete biniyor ve motor kükrüyor. Beyzbol şapkasını çeviriyor ve sonra garaj yolundan aşağı iniyor.

Ona aşık bir okul çocuğu gibi ağzım açık bakakalıyorum çünkü bu adam hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Bahçeye iniyorum ve Nicole Grace'i kucağıma alıp kalçama koyuyorum. Diğer iki çocuğa, küçük olanı uyuması için yatıracağımı söylüyorum.

Birkaç dakika sonra evden çıktığımda Max ve Sammy çimlere oturmuş, uğur böceklerinin karahindibaların üzerinde gezinmesini izliyorlardı.

Tanımadığım bir araba garaj yoluna yanaştı. Omuzlarım dikleşti. Zihnim tam alarmda.

"Sammy, Max! İçeri girin, hemen!"

Sammy ve Max tam olarak emrettiğim şeyi yapıyorlar. Ayağa kalkıp yanımdan koşarak eve giriyorlar çünkü sesimin ciddiyetini biliyorlar. Ayrıca en ufak bir tehdit olasılığında bile annenin oyun oynamadığını biliyorlar, özellikle de söz konusu çocuklarım olduğunda.

Parlak siyah BMW'den bir kadının çıkışını izliyorum. Güzel ve sarışın. Zayıf ve tek bir saç teli bile yerinde değil. Uzun boylu, modaya uygun büyük güneş gözlükleri takıyor ve çakıllı bir araba yolu için tasarlanmamış yüksek topuklu ayakkabılar giyiyor, ama bir şekilde tökezlemeden yürümenin üstesinden geliyor.

"King buralarda mı?" diye soruyor, kollarımdaki tüyleri diken diken eden tatlı bir güneyli edasıyla.

Tekrar bana bakmadan önce eve ve çevresine göz gezdiriyor.

"Buralarda soru sormadan önce kendimizi tanıtırız," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Cevap vermiyor. Çünkü bir şey dikkatini dağıtıyor. Gözlüklerini çıkarır ve Max ile Sammy'nin kanepenin üstünden dışarı baktıkları ön pencereye bakar.

Hayır, çocuklara bir bütün olarak bakmıyor. Max'e bakıyor.

Aklımdan geçen bir düşünce ve göğsüme bir sopa gibi inen farkındalıkla midemde dehşet birikiyor.

Hayır. Olamaz.

Güneş gözlüklerini başının üzerine yerleştiriyor. "Aslına bakarsanız, bana yardımcı olabileceğiniz bir konu var," diyor. "King size benden bahsetti mi bilmiyorum ama ben Tricia.

Max'in-"

"Sen Max'in hiçbir şeyi değilsin," diye araya giriyorum, kör edici öfke görüşümü bulanıklaştırıyor ve yumruklarımı yanımda sık mama neden oluyor.

Kaşlarını çatıyor, sonra dudakları düzleşirken ve gözleri kararlılıkla büyürken omuzlarını dikleştiriyor. "Oh, ama aslında ben onun bir şeyiyim. Görünüşe göre çok önemli bir şey. Ve görünüşe bakılırsa, sanırım kim olduğumu tam olarak biliyorsun."

"Ben onun annesiyim. Bunu destekleyecek belgelerim ve onları destekleyecek bir silahım var. Peki, sen neden buradasın?" Sesimi çıkarmayı başardım.

Tricia güneş gözlüğünün ucunu ağzının kenarına değdiriyor. "Max'i görmeye geldim tabii ki. Küçük kızımı."

İçim titriyor. Kalbim küt küt atıyor. Koruyucu doğam devreye giriyor ve yemin ederim üzerimde bir silah olsaydı, şimdiye kadar bu kadını çakıl taşlarının üzerinde yere sermiş olurdum. Dışarıda ise olabildiğince sakin ve soğukkanlıyım.

Kaltakla göz göze gelene kadar yavaş yavaş en alt basamağa doğru ilerliyorum. "Çocuğumu görmek ister misin?" Kıkırdıyorum çünkü bu kaltağa vermek istediğim tek uyarı olacak. "Cesedini çiğnerim."

□

* * *

"Bir ziyaretçimiz vardı," diyorum King'e, arabayı garaj yoluna geri çektiği anda. Kelimelerim dudaklarımdan dökülürken ayaklarımda dibinde patlamaya hazır el bombaları gibi titriyor. Yüzümün solduğunu hissediyorum. Kelimeleri söylemek olanları gerçek kılıyor ve bu kadının kızımı benden almaya çalışabileceği aklıma geliyor.

"Kim?" King gözlerime bakarak ve omuzlarımı kavrayarak soruyor.

Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum. "Tricia. Max..." Duraksadım, o kelimeyi söylemek istemedim.

zaten altüst olmuş midemde safra dönerken.

Yumrukları elindeki bir defter kâğıdının etrafında kıvrılıyor ve kâğıdı avucunun içinde eziyor.

"Bu her şeyi açıklıyor," diyor King, ön kollarındaki damarlar öfkeyle çıkarken.

Parmaklarını kâğıttan ayırıyorum. "Nedir bu?" Bir nota benzeyen şeyi çözüyorum.

King elini saçlarında gezdiriyor ve derin bir nefes alıyor. "Geldiğimde garaj kapısına çivilenmiş bir saçmalık. Birkaç gün önce Pike ve Nine'dan bir sevkیات çalınmış. Finanse ettiğim bir sevkیات."

"Neden bana söylemedin?"

"Son zamanlarda kafanda çok şey var. Seni endişelendirmek istemedim."

Kızgın olmak istiyorum ama bu beni ikiyüzlü yapar çünkü King'i dertlerimi kendime saklayarak da koruyorum.

King boğazını temizler. "Sanırım kamyonun çalınmasından kim sorumluyorsa bu notu yazanın da o olduğunu söylemek yanlış olmaz. Tricia'nın bu şekilde ortaya çıkması çok büyük bir tesadüf. Muhtemelen buraya kendisi getirdi."

Nota bakıyorum.

Kral,

Saltanatın sona erdi. Causeway'in yeni bir kralı var. Logan's Beach'te iş yapmayı senin için imkansız hale getirmeye devam edeceğim. Sahip olduğun her şeyi alabilirim ya da verebilirsin. Ya bu kasabadaki işinden vazgeçersin ya da kızdan. Seçim senin.

Çok yaşa Kral.

"Anlamıyorum." Başımı sallayarak söylüyorum. "Elbette. Tehdit biraz tuhaf görünüyor."

"Evet, bunu ben de anladım. Beni tanıyan herkes bilir ki iş benim için aileme kıyasla çok daha önemlidir ve kolayca vazgeçebilirim. Tricia'yı her kim gönderdiyse onu bir piyon olarak kullanıyor.

Logan's Beach'in kendilerine ait olduğunu iddia edebilirler. Son oyunlarının Max olduğunu sanmıyorum. Para. Kim olursa olsun, beni bu şekilde geçecek kadar taşaklılar."

Gözlerimi elimdeki tehditten kaldırıp King'e bakıyorum. "Ne yapacaksın?"

"Logan's Beach'e iş getiren ya da getirmeyen herkese bana ne kadar ödeme yaparlarsa yapsınlar faaliyetlerini durdurmalarını söyleyerek başlayacağım. En azından bu pisliğin arkasında kimin olduğunu bulup herifin boğazını kesene kadar işlerimiz duracak." Yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Merak etme. Kızımızı kaybetme riskini göze alamam ve almayacağım. Onu güvende tutacağım. Bedeli ne olursa olsun."

Sanki okunacak daha çok şey varmış gibi mektubu elimde evirip çeviriyorum, oysa sayfadaki birkaç kelime yeter de artar bile. "Kimin gönderdiğini nasıl bulacaksın?"

"Tahminimce bunu bilen tek bir kişi var." Gözleri karanlık ve soğuk. "Ve fırtına geçer geçmez onu bulacağım."

Tricia.

"Ya sana söylemezse?" Kelimeler ağızından çıktığı anda kendimi aptal gibi hissederek soruyorum çünkü cevabı daha onun dudaklarından çıkmadan biliyorum.

"Nefes almaya devam etmek istiyorsa edecek."

Bölüm 6

Ray

Fırtına öncesi sessizlik deyiminin neden kullanıldığını şimdi anlıyorum. Çünkü Polly Kasırgası'nın Logan's Beach'e gazabını getirmesinden önceki saatlerde her şey alışılmadık bir şekilde durgun, buna genelde hızla çarpan ve olacakları beklerken donup kalan kalbim de dahil.

Gökyüzü bulutlardan arınmış. Esinti hafif değil; sanki nefesini tutmuş gibi yok. Tek bir ot bile sallanmıyor. Bir kuş bile cıvıldamıyor. Körfez suları dalgalanmaya cesaret edemiyor.

Genellikle havada asılı kalan tuz ve balık kokusu bile daha fazla tuz ve daha az balık. Sanki onlar bile yüzüp gitme zamanının geldiğini biliyor.

Ne yazık ki, doğmamış çocuğumuzun aynı mesajı aldığını sanmıyorum.

Bebek geliyor. Bunu tıpkı fırtına yaklaşırken havadaki değişimi hissettiğim gibi iliklerime kadar hissediyorum.

Lütfen biraz daha kal ufaklık. Bana sadece iki gün ver. Lütfen. Sadece birkaç hafta erken olduğum için değil, bebeğin kaos içinde doğmasını istemediğim için ve şu anda evimizdeki ve kasabamızdaki hayat tam olarak böyle görünüyor.

Saf ve tam bir kaos.

Hissettiğim ağrılar hala birbirinden uzak ve sadece bir kramp kadar güçlü, ancak geçen her saatle birlikte daha da istikrarlı hale geliyorlar. Yollar kapalı. Yakın bir zamanda hastaneye gitmek yok.

Keşke sezaryene kadar bekleyebilseydiniz.

Eğer yeni bebek babası ya da benim kadar inatçıysa, dünyaya gelmeye kararlıysa hiçbir mantık onu içimde tutamaz.

"İşte bu kadar. Bunu da kapatmanın zamanı geldi." King kalan son panjuru da pencerenin üzerine yerleştirip merdivenden aşağı iniyor. Panjuru katlıyor ve evin altındaki açık alanda duvara asılı bir kayışa takarak saklıyor.

Onu takip ediyorum ama bir adım atar atmaz başka bir acı hissediyorum. Bu diğerlerinden daha güçlü.

İnatçı. Biliyordum.

Ellerimi karnımın üzerine bastırıyorum ve acı geçene kadar derin bir nefes çekiyorum. "Çok hareket ediyor musun?" King elini çekip karnımın üzerinde gezdirerek soruyor.

Başımı sallıyorum ve dökülmemiş gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Biz iyiyiz. Sadece biraz ağrı var. Nicole Grace'de de aynısı olmuştu. Hatırladınız mı? Orada daha fazla yer yok, bu yüzden tüm o sinir bozucu hayati organlar yoluma çıkıyor, omurgamdan bahsetmiyorum bile."

King acım geçmesine rağmen beni ayakta tutuyor ve ben de farklı bir destek arayışıyla kendimi onun bedenine bırakıyorum. "O doktor tam bir korkak," diye mırıldanıyor.

Göğsüne karşı gülümsüyorum.

"Neden?" "Çünkü o lanet olası bir korkak."

Şimdi gülmek zorundayım. "O bir korkak mı? Neden, bebek doğmadan üç hafta önce planlanmış

tatilinde şehir dışında olduğu için mi?"

"Bu da işin bir parçası."

"Ve olmayan bir uçuşu bulması talebinizi karşılamayacağı için, çünkü

havaalanının kapalı olduğu ve elektriklerin kesik olduğu, yolların geçit vermediği bir kasırga bölgesine geri mi usun ki ihtiyacımız olduğunda bebeğimizi doğursun?"

"Her şeyi benden daha iyi
zetliyorsun."
"Sen
imkansızsın."

"Bu doğru olabilir, ama yine de onu bir daha gördüğümde o piin boynundaki her kemiği kıracağım."

Göğsüne vurmak için geri çekiliyorum. King bileğimi yakalıyor ve göğsüne bastırıyor. Gözleri benimkileri arıyor ve ben onun kararlı bakışları altında rahatsız olarak gözlerimi kaçırıyorum. İçimde hissettiğim her şeyi göreceğinden endişeleniyorum çünkü eğer görürse, o zaman gerçek olacak ve şu anda ikimizin de ihtiyacı olan son şey bu.

"Bana bak, Pup."

Çenemi kaldırıyorum ve isteksizce gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Ben senin için buradayım. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye soruyor saçlarıma. "Sana sahip olduğumu biliyorsun, değil mi?" Sözleri sadece bebekle ilgili değil. Sesinde vücudumdaki ağrılardan çok daha güçlü bir acı var.

Benim için burada olduğunu biliyorum. Beni koruduğunu. Bunu hep biliyordum. Bundan bir an bile şüphe ettiğimi düşünmesinden nefret ediyorum. Ondan şüphe ettiğimi. şüphe ettiğim başkaları. şüphe ettiğim fırtına. şüphe ettiğim duygularım. Diğer her şeyden. Ama King değil. Asla King değil. "Biliyorum. Ve ben senin arkadayım. Sonuna kadar. Her zaman."

King başını sallıyor ve çenemi kaldırarak gözlerimin onunkilerle buluşmasını sağlıyor. "Hayır Pup, senin yerin benim *arkam* değil.

O benim *yanımda* ve her zaman *yanımda* oldu."

Sözleri ruhuma çok ihtiyaç duyduğum bir merhem gibi geliyor ve içimi kaplayan hem mutluluk hem de hüzün duygusuna engel olamıyorum. Onu psem mi ağlasam mı bilemiyorum. Bu, birbirine karışan ve sonunda kahverengi bir karmaşaya dönüşen birkaç renk boyayı devirmek gibi bir şey. Bir duyguyu diğerinden ayırt edemiyorum.

Ve ben lanet olası bir pisliğim.

"Benimle gel." King elimi tutuyor ve beni verandaya götürüyor. Bir süre sessizce oturduk ve King tembel bir daire çizerek karnımı ovdu.

"Seni seviyorum," diyorum ona, elimi elinin üzerine koyarak, dudaklarımdan dökülen sözcükleri göğsümün derinliklerinde hissederek. Szlerimde çok daha fazlası var. Sylemediğim o kadar çok şey var ki, ama umarım syleyemediğim şeyleri hissediyordur.

"Seni seviyorum." Gözlerindeki samimiyet bana bunu
hissettiğini söylüyor. Gzyaşlarımı geri kırıyorum.

"Yavrum, benimle konuşabilirsin. Bunu biliyorsun. Bunu çok sorduğumu biliyorum ama iyi misin? Çünkü eğer değilsen, sorun değil ve bunun üstesinden gelebiliriz. Birlikte."

Sen iyi misin? Bu hem nefret ettiğim hem de sevdiğim bir soru. Bir şeylerin ters gittiğini sürekli hatırlatan ama sormaya ne kadar önem verdiğini de pekiştiren bir soru.

Ona anlatmak istediğim çok şey var. Açıklamaya çalışmak istediğim çok şey var ama yapamıyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Ama ona iyi olduğumu ya da sadece yorgun olduğumu söylemekten bıktım. Artık ona yalan söyleyemem. Bu çok acı veriyor ve ben gerçeği açıklamaya hazır olmasam bile o yalanlardan daha fazlasını hak ediyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, iyi değilim."

Kaşlarını kaldırıyor, belli ki yukarıda bahsi geçen iki cevaptan birini bekliyordu. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Benimle her şey hakkında konuşabilirsin. Trish'le ve Nine'ın kamyonuyla ilgili

sorunları halledebilirim ama bana sorunun ne olduğunu bile söylememen ya da daha fazlası olduğunu bildiğim halde sadece yorgun olduğunu söylemen beni öldürüyor."

Beynimde büyüyen uçuruma düşmemek için kendimi izole ettiğimi nasıl anlatabilirim ki? Çocuklarımdan. King'den. Hayattan. Fiziksel olarak değil ama duygusal olarak. Ben

Kendimi kendi yarattığım bir panik odasına hapsettim, kapıyı açarsam en kötü kabuslarımın diğer tarafta beni bekliyor olacağından korkuyorum. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca, beni sevdiklerime bağlayan akordu yıprattım. Endişeyi uzakta tuttu, ancak dinlenmeme ya da gerçek bir mutluluk hissetmeme izin vermeyen farklı bir acıya neden oldu.

"Sanırım yardıma ihtiyacım var. Aslında ihtiyacım olduğunu biliyorum. Profesyonel yardıma," diye itiraf ediyorum, ellerime bakarak. Vücudumdaki yükün bir kısmının kalkmasıyla gelen rahatlama hissine şaşıyorum. Bu gerçek bir fiziksel his. Omuzlarım hemen dikleşiyor. Göğsümdeki gerginlik hâlâ orada ama o kadar da daraltıcı değil. Derin bir nefes alıyorum. Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen ilk nefesimi.

"Bitti," diyor, duraklıyor ve sabırla devam etmemi bekliyor, bunun onu öldürdüğünü bilsem de çünkü King sabırlı değildir.

Burnumu çekiyorum ve sevdiğim ve bu dünyada en çok güvendiğim adama derdimi anlatamamanın saçmalığına neredeyse güleceğim. "Sana daha fazlasını anlatmak istiyorum ve anlatacağım. Söz veriyorum sana her şeyi anlatacağım." Değişen gökyüzüne bakıyorum. "Ama senin için de uygunsa, bu fırtınayı teker teker atlatmak istiyorum."

Bölüm 7

Ray

"Orada ne yapıyorlar?" Ben koridordan paytak paytak yürürken King soruyor. Eskisinden çok daha az endişeli görünüyor ve itirafımla gerginliğini biraz azaltabildiğim ve alnında neredeyse kalıcı bir demirbaş haline gelen çizgileri düzleştirebildiğim için rahatladım.

"Uyku zamanı tüm hızıyla devam ediyor. Preppy NG'ye uyku vakti masalı okuyor. Ya da uyku zamanı hikâyesi mi demeliydim?" Gülümsüyorum ama başka bir ağrı durmama ve destek için duvara tutunmama neden olduğu için çabucak bir yaltaklanmaya dönüşüyor. Bu sefer panikliyorum çünkü yine bir öncekinden daha güçlü.

Sonuncusu ne kadar önceydi? Bir saat mi? Yirmi dakika mı? Hatırlayamıyorum. Kahretsin, bunu yazmalıyım.

"Orada kal," diye fısıldıyorum bebeğe, acı sanki hiç burada olmamış gibi yok olana kadar hafiflerken. "Lütfen."

King'in yanımda durup beni koltuğa doğru yönlendirene kadar hareket ettiğini bile fark etmemiştim. "Hastanede olmalısın," diye mırıldandı King.

"Yolların kapalı olması ve köprünün çökmesi arasında biraz zor," diye cevap veriyorum. "Onları zaten milyonlarca kez aradın. Oraya ulaşabilsek bile, hiç elektrikleri yok ve jeneratörleri de çalışmıyor." Sadece bu da değil, telefona cevap veren hemşire King'e rüzgar helikopteri uçuramayacak kadar şiddetlenene kadar öncelikli hastaları başka bir hastaneye naklettiklerini söyledi. Ben öncelikli bir hasta olamazdım. Çoğu hastane bu aşamada beni kabul etmezdi bile. Eğer bu bebek doğacaksa, kendi başımızayız. "Helikopteri benim için eve göndermedikleri için kızgınsın."

King homurdanıyor. "Uçuş doktorunu tanıyorum.

"Boynunu mu kıracağım?"

Dudağının kenarı yarım bir gülümsemeyle yukarı doğru dönüyor. "Kafasına bir kurşun sık diyecektim." "Şu haline bak, sürprizlerle dolusun," diye takılıyorum.

Başımın arkasına bir yastık koyuyor. "Dinlen."

"Yapamam. Yorgun bile değilim," diye karşı çıkıyorum ama başım boynumu destekleyen yumuşaklığa geri düştüğü anda kendimden geçiyorum.

Bir süre sonra uyandığımda King'i yanımdaki koltukta uyurken buluyorum. Uzun bacaklarını kolçağın üzerine uzatmıştı. Normal boyutlardaki kanepeyi bir oyuncak bebek evine aitmiş gibi gösteren koca vücudunun görüntüsü beni kıkır kıkır güldürürken bir kasılma daha geliyor. Tıslıyorum, sayıyorum, nefes alıyorum ve insanlar doğuma girerken filmlerden hatırlayabildiğim her şeyi yapıyorum. Hiçbiri işe yaramıyor ama sancı geçene kadar dikkatimi dağıtıyor.

Dışarıda, pencerenin yanında bir tahta parçası uçuyor. King'in taktığı kasırga panjurları açık. Pencerenin önünden geçen yağmur yatay. Birkaç saniye hayranlıkla izliyorum, sonra aniden yön değiştiriyor ve panjura doğru bir yangın hortumu gibi püskürüyor. Rüzgar çok gürültülü. Beklediğimden çok daha yüksek, neredeyse bir araba kornası gibi... eğer araba kornaları çığlık atabilseydi.

Polly Kasırgası geldi.

Kendimi kanepeden itip çocukları kontrol ediyorum. Hepsi uyuyor, güvende ve sağlamlar.

Preppy

Nicole Grace'in odasının zemininde, kucağında açık bir masalla uyuyor. Kapıyı usulca kapattıktan sonra salona geri dönüyorum ve fırtınayı daha iyi görebilmek için pencereye doğru yürüyorum. Kasırgayla ilgili endişelerim geçici olarak yerini dışarıda olup biten büyüleyici olaylara bırakıyor. Yağmur tekrar değişiyor ve sonra aniden kayboluyor, sadece çiselemeye dönüşüyor ve bana bir kasırganın gerçekte neye benzediğini daha net bir şekilde görmemi sağlıyor.

Toprak ve cennet arasında bir yerde, gri ve siyah bulutlardan oluşan bir kaleydoskop parmaklara benziyor, gittikçe genişleyerek dönüyor, kıskanç aşıklar gibi doğaüstü bir el sıkışmayla iç içe geçerek yeryüzüne ya da intikam ya da kurtuluş indirmeye hazırlanıyor.

Karanlık gökyüzünü daha önce hiç görmediğim şekilde kaplıyor. Uğursuz. Yoğun. Saat daha akşam altı bile değil ama ışık bulutları delip geçemiyor, sanki güneşin sıcaklığı ve ışığı hiç var olmamış gibi. Sadece bir efsane ya da mit. Dua edilen ama hiç görülmeyen bir tanrı.

Bir de yağmur var.

Su her şeye hayat verir. Bitkilere. İnsanlara. Temizler ve sağlar. Su iyi bir şeydir. Hayır, harika bir şeydir.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Su tek bir damlacık olarak zararsızdır. Ancak, damlacıklar güçlerini birleştirdikçe daha da tehlikeli hale gelir. Tam da buna tanıklık ediyorum. Yağmur, uçaktan atlayan askerler gibi yeryüzüne iniyor. Yere indiklerinde, birimler halinde toplanıyorlar, bahçenin ve araba yolunun etrafında çeşitli su birikintileri oluşturuyorlar, tüm su birikintileri birleşene kadar genişliyor ve yükseliyor, bahçenin bir tarafından diğer tarafına küçük bir nehir oluşturuyorlar.

Evin diğer tarafına doğru ilerliyorum. Arka bahçe de kuşatma altında, ancak bu askerler gökten düşmüyor, karınları üzerinde körfezden sürünerek yavaşça evin üzerine inerken daha fazla yeşil alan ele geçiriyorlar.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor King arkamdan, yükselen suları gözlemleyerek. "Bu sadece fırtınanın sınırı ve su şimdiden yükseliyor."

"Sence eve ulaşacak mı?"

"Muhtemelen, ama bu yüzden kazıklar üzerine inşa edildi, böylece sel suları bize ulaşamaz." "Bear ve Thia tüm bunların neresinde?" diye sordum.

"Ayı kulüpte. Yeni tadilatla birlikte dayanacaktır. Eğer su birinci kata kadar yükselirse ikinci kattaki bonus odaya çıkacağız."

Daha önce şüphe varsa bile artık yok. Hayatımızın en büyük felaketinin ortasındayız.

Ve ayrıca, kasırga geldi.

□

* * *

"Anne?" Sammy yatak odasından çıkıp uykulu gözlerini yumruklarıyla ovuşturarak soruyor. "Maxie nerede?" Sammy uykulu gözlerini yumruklarıyla ovuşturarak soruyor.

Tüm vücudum donuyor, bir korku buzdağının içine hapsoluyorum. King'le birbirimize hızlıca bakıyoruz ve o hiç tereddüt etmeden koridordan aşağı iniyor. Geri döndüğünde karmakarışık ve telaşlı görünüyordu. Parlak yeşil gözleri eminim benimkiler kadar vahşi.

"Orada değil," diyor, mutfığa doğru koşarak. Her dolabı kontrol ediyor. Sonra kileri.

"Nicole Grace?" Ben soruyorum.

"Uyuyor," diye yanıtlıyor.

Sammy'nin elini çekiştiriyorum ve kendimi onun göz hizasına indiriyorum. "Maxie nereye gitti, tatlım? Gördün mü?" Sesimdeki titremeyi gizleyemiyorum.

Başını sallıyor.

King gözlerini yavaşça benimkilere kaldırıyor ve tek kelime etmeden kilitlendikleri anda soruyu yanıtlıyor. *O hiçbir yere gitmedi. Götürüldü.*

"Hayır!" Ağlamak istiyorum ama Sammy'yi korkutmak istemiyorum.

Evin arka tarafındaki paravan kapı rüzgârda çırpınıyor ve King hiç vakit kaybetmeden o yöne doğru koşuyor. Kendimi ayağa kaldırıyorum ve bu sonsuza kadar sürüyor çünkü aklım çoktan King'le birlikte arka kapıda.

"Nereye gittiğini bilmiyorum. Uyandığımda gitmişti," diyor Sammy, arkasından yaklaşarak.

King kapıdan dışarı, her iki yöne de bakar. "Hiçbir şey yoktu. Kapı açıktı ama paravan kapısı kapalıydı. Gidip garajı ve ağaç evi kontrol edeceğim. Belki de düşündüğümüz gibi değildir ve sadece saklanıyordur."

"Ben de seninle geleceğim," diyor Preppy.

King ve Preppy, sanki okyanus gökten düşüyormuş gibi yeryüzüne açılmak için o anı seçen yağmura doğru koşarlar. Eğer Max bunun içindeyse...*hayır*. Düşüncelerimin oraya gitmesine izin vermeyeceğim.

O iyi olacak. İyi olmak zorunda.

Sammy kazağımın kolunu çekiştiriyor. "Maxie iyi olacak mı?"

Yumuşak saçlarını geriye doğru tarıyorum. "O iyi olacak. Baban şimdi onu almaya gidiyor. Neden gidip bir süre anne ve babanın yatağında uyumuyorsun?"

Başını sallıyor ve annesinin Max'in iyi olacağına dair güvencesinden memnun bir şekilde uyuklu adımlarla koridorda ilerliyor.

Ona söylediklerimin yalan olmamasını umuyordum.

Bir kasılma daha geliyor ve bu sefer nefes almıyorum. Onun yerine dişlerimi sıkıp geçmesini bekliyorum. Geçtiğinde, orada öylece duramayacağımı fark ediyorum, bu yüzden Max için evdeki olası her saklanma alanını tekrar kontrol ediyorum ama boş çıkıyorum.

Başka bir kasılma beni vuruyor ve o kadar güçlü ki geçtiğinde kendimi mutfağın ortasında dizlerimin üzerinde buluyorum.

"Anne!" Uzaktan küçük bir ses duyuyorum ve ilk başta bunun benim hayal gücüm ya da rüzgâr olduğunu düşünüyorum.

"Anne!" Beni çağıran hava durumu ya da beynim değil.

Kızım çağırıyor.

Max'in çığlıkları kalbime adrenalin pompalıyor. Umarım King de onu duymuştur ama buna güvenemem. Ona ulaşmak zorundayım. Tek düşüncem bu. Tek amacım.

Ağlama sesine doğru ön kapıya yöneldim. İçgüdüsel olarak yan masanın çekmecesine uzanıp King'in orada tuttuğu tabancayı alıyorum. Kemerdeydi, ben de omzuma attım.

Beni dışarıda karşılayan şey, kaslarını esnetmeye başlayan fırtına.

Logan's Beach'e Hoş Geldiniz tabelasını tutan direklere benzeyen bükülmüş metal eve çarpıyor ama kulağımda gecenin içinde bir kurt uluması gibi uğuldayan rüzgâr yüzünden çarpmanın *sesini* duyamıyorum.

Metal parça tekrar tekrar eve çarpıyor, sudan çıkmış balık gibi dönüp duruyor. Evin arkasından fırlamadan önce çatı boyunca sıyrılarak kiremitleri koparıyor.

Bana doğru dönen dikdörtgen şeklindeki şarapnel parçalarından birinden kaçmak için

eğiliyorum. Bir diğeri bana sert bir şekilde çarpıp künt bir kuvvetle sırtıma indiğinde başımın kopmasını zorlukla önlüyorum

ciğerlerimdeki havayı söküp atıyor. Dengemi korumaya çalışarak sendeleyerek ilerliyorum. Rüzgâr ciğerlerimi tekrar doldurmamı zorlaştırıyor ve gerçekten verimli bir nefes alabilmem sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor.

İncik derinliğindeki kahverengi suda ilerliyorum. Her adımım dirençle karşılaşılıyor ve sanki her bir baldırma yüz kiloluk bir ağırlık bağlanmış gibi hissediyorum. Gözlerimi yakıcı yağmurdan koruyorum ve Max'ten bir iz var mı diye suda arama yaparken görüşümü bulanıklaştıran suyu kırıştırmaya çalışıyorum.

Bir kasılma beni o kadar sert vuruyor ki geçici olarak kör oluyorum. Acı gelebilir. Şu anda acı umurumda bile değil. Ancak Max'i bulmak için görüşüme ihtiyacım var ve gözlerimi yeniden kullanmam için geçen birkaç saniye bana sonsuzluk gibi geliyor.

Tricia'nın Max'i arabasının arka koltuğuna ittiğini gördüğümde ön bahçeyi yarılamıştım. Su lastiğinin yarısına kadar gelmişti. Yolların çoğu kapalı. Kelimenin tam anlamıyla her yöne şarapnel parçaları uçuşuyor. Kızımı almaya çalıştığı için damarlarımda dolaşan acı ve öfke beni kahrediyor ama hemen ardından bu kaltağın planının boktan bir plan olduğu ve bunu uygulamak için Max'i tehlikeye attığı gerçeği geliyor.

Max beni fark etti. "Anne!"

Tricia dönüp benim geldiğimi görüyor ve Max'i tekrar kapıdan içeri itmeye çalışıyor ama kızım kıpırdamıyor, içeri itilmemek için bacaklarını dışarı atıyor. "Artık senin annen benim," diyor Tricia dişlerinin arasından.

King'in silahını çekip kafasına nişan aldım ve horozu kaldırdım.

"Kendi kızımı geri aldığım için beni gerçekten öldürecek misin?" diyor şeytani bir kahkaha ve gözlerini devirerek. Yüzünü bana dönerken kollarını Max'e dolamış, onu olası bir kurşuna karşı kalkan olarak kullanıyor.

Kahrolası kırmızıyı görüyorum. Kırmızı nehirler. Kahrolası kırmızı okyanuslar.

"O senin değil. Hiç olmadı. Bu şansı kaybettin. Ve eğer onu ziyaret etmek istiyorsan, lanet olası bir kasırga sırasında onu gerçek ailesinin elinden almaktan başka yollar da var," diyorum içimden akan öfkenin her zerresiyle. "Bırak onu, yoksa o lanet kafanı uçururum."

Max'in gözleri benimkilere dikilmiş ve Tricia onu arabaya itmeye çalışırken olduğundan daha az korkutucu. Çünkü ben onun annesiyim. Çünkü her şeyi yoluna koyacağımı biliyor. Çünkü bana güveniyor.

Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, diyorum Max'e sessiz bir bakışla.

"Çocuğun yanında böyle konuşulur mu?" diyor Tricia, Max'i kendine doğru çekip kollarının arasına alıyor. Max ona karşı mücadele ediyor ama Tricia onu daha sıkı tutuyor. "Beni vurursan onu da vurma riskini alırsın," diyor zafer kazanmış bir edayla.

"Neden?" Silahımı çocuğuma doğrultmamak için indirerek soruyorum. "Söyle bana, bunu neden yapıyorsun? Bu hiç mantıklı değil. Bunca zaman sonra."

Tricia'nın gülümsemesi kaybolur. "O... o çocuk istiyor. Benimle evlenmeyecek çünkü daha fazla çocuk sahibi olamam." Gülümsemesi geri dönüyor ve Max'i kollarının arasında itip kakıyor. "Ama ona çocuğumu getireceğim, *bizim* çocuğumuzu. Bir aile olabileceğimizi, evleneceğimizi ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi." İri gözleri hâlâ bana dikili olan Max'e bakıyor. "Her şey yoluna girecek" diye tekrarlarlarken sesi daha yumuşak, sanki kendi yalanına kendini inandırmaya çalışıyormuş gibi.

"Onu o arabaya bindirebilseniz bile, su lastiğinizin üstüne kadar yükseldi. Onu buradan çıkaramazsınız. Yollar kapalı ve sular altında. Köprü yıkıldı."

"Her zaman bir yol vardır. Anneler çocukları söz konusu olduğunda her zaman bir yol bulurlar."

Evet. Evet, öyle. En azından bu konuda anlaşabiliriz.

"Annelik anlayışın bu mu yani? Onu sevgi dolu evinden alıp

Kendin için istediğin hayatı? Onun hayatını bir fırtınada riske atarak çarpık bir kunduz hayalini mi yaşayacaksın?" Bir sonraki hamlemi ararken yağmur her yanımdan yağarken bağıryorum. Onun zarar görmesini riske atmadan Max'e ulaşmalıyım ama bir fırsat kollamam gerekecek. Bir hareket. Herhangi bir şey.

"Benim annelik anlayışım kızıma annelik yapmaktır" diye yanıtlıyor.

Su yükselmeye devam ediyor. Tricia'nın yanından akıp giderken ayakta kalmak için mücadele ettiğini görebiliyorum. "Hayır, her şeyi yanlış anladın. Anne olmak, kendin için yapacağın çılgınca şeylerle ilgilidir.

Çocukların için yapacağın çılgınca şeyler hakkında. Ayrıca, bu gizemli adam her kimse, istediğini elde etmek için seni kullanıyor. Bunu bir düşün. King'in çocukları için her şeyi yapacağını biliyor, Logan's Beach'in kontrolünden vazgeçmek de dahil. Kendi ellerinle teslim ettiğin talep mektubunda yazıyordu. Ona asla sahip olamayacaktın çünkü onun asıl istediği bu değildi. O parayı istiyordu. Bunca zaman seninle oynadı, seni aileyle ilgili olduğuna inandırdı ama aslında tek bir şeyle ilgiliydi. Ağgözlülük."

Tricia cevap vermek üzereyken okyanustaki dalgalar gibi bir su dalgası üzerlerine gelir. Su onu Tricia'nın kollarından çekip alırken Max çığlık atar ve ikisi de akıntıya kapılır.

"Hayır!" Yağmur boğazımda düğümленirken çığlık atıyorum.

Max'ten başka bir şey düşünmeden ileri atılıp suya daldım ve suyun beni kızıma doğru götürmesine izin verdim.

Çünkü siktir et.

Siktir et bu

hayatı.

Onunkine karşılık benimkini seve seve veririm.

Tam burada. Hemen şimdi. Sadece memnuniyetle değil. Hevesle.

Çünkü o yaşadığı ve yaşayacağı sürece, benim hayatım böyle bir geri dönüş karşılığında takas edilecek küçük bir biblodur.

Suyun üzerinde yüzmeye çalışıyorum ama sık sık ayağım bir şeye takılıyor ve beni suyun altına çekiyor. Sudan çıktığımda Max'i gözden kaybetmişim, ta ki onun çığlığını tekrar duyana kadar. Sesinin geldiği yöne bakıyorum ve onu salıncak setinin tepesine benzeyen bir tahta parçasına tutunmuş halde görüyorum. Suyla mücadele etmiyorum. Bir anlamı yok. Çok hızlı. Çok güçlü. Bunun yerine kendimi olabildiğince geniş tutuyorum, kollarımı ve bacaklarımı açarak oyun setine takılmayı umuyorum. Yeterince yaklaşılabirsem. Kızımın çığlıkları daha da yükselirken ve tüm içgüdülerim beni ona doğru yüzmeye çağırırken bile nefesimi sakinleştiriyorum.

Bir dalga daha beni altına alıyor, ama tekrar çıktığımda oyun setini görüyorum. Neredeyse üzerine çıktım. Max hâlâ direğe tutunuyor ama kaymaya başlayınca çığlık atıyor.

Uzuvlarımı uzanabildikleri yere kadar uzatırken acı bir çığlık atıyorum. Ayağımı suyun altındaki tahtaya dolayarak Max'in tutunduğu parçaya bağlamayı başarıyorum. Acı içime işliyor, ya başka bir kasılma ya da sudaki bir şey beni kesiyor ama acı çekecek zamanım yok. Kendimi tahtanın üzerine çekiyorum ve Max'in eline uzanıyorum.

"Bana uzan!" Rüzgâr ve yağmura karşı ona bağıryorum.

Eğildi ve titreyen küçük elini uzattı. Onu tutup kendime çekiyorum ve kocaman karnıma yaslıyorum. "Merhaba. Seni burada görmek ne güzel," diyorum, onun kollarımdaki ağırlığından rahatlamış bir şekilde, bir an için bir daha yaşayıp yaşamayacağımı bilmediğim bir hisle. Yağmur ve gözyaşları yüzümden akarken bile şakama gülümsemeyi başarıyor.

"Sıkı tutunmalısın, bebeğim. Bunu benim için yapabilir misin? Sadece birkaç dakika daha?"

Başını sallıyor ve tahtaya olabildiğince sıkı tutunuyor. Tekrar tamamen suya batmadan önce sadece bir iki dakikamız var, bu yüzden hızlı düşünmek zorundayım. Elim salıncağı bağlayan metal zinciri bulana kadar bir elimi salıncağın tepesinde diğerinin üzerinde gezdiriyorum. İkisini de çözüyorum

ve bir ucunu belime bağla. Ben de bunu senin beline bağlayacağım, tamam mı?"

Onu kendime bağlarken başını sallıyor. Her iki salıncağı da alıp yüzdürücü görevi görmeleri için zincirlerle bedenlerimiz arasına itiyorum. Umarım bu bizi suyun üstünde tutar da bulunabiliriz.

Bir kez daha suya gömülmeden önce bunu düşünecek zamanım yok. Ben sırtüstü, kızım da karnımın üstünde göğsümde yüzerken dik durmayı başarıyoruz ama bu pozisyonu ne kadar koruyabileceğimi bilmiyorum. Yüzen enkaz omzuma çarpıyor ve kanadığımı biliyorum ama kanı siktir et. Kanın bir önemi yok. Hiçbir zaman olmadı.

Asla olmazdı.

Bizim ailemizde
olmaz.

"İyi misin?" Max'e sesleniyorum.

"Korkuyorum anne," diye cevap
veriyor.

"Üzülme. Annen seni koruyor. Annen sana bir şey olmasına asla izin vermez. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Boynuma doğru başını sallıyor.

"Güzel. Sen varsın. Her zaman yanımdayım."

Etrafımda tutacak bir şey arıyorum ama su ve birkaç ağacın tepesinden başka bir şey göremiyorum. Akan suyun sesi gittikçe yükseliyor ve ben bunun su olmadığını fark ediyorum.

Evin arkasından iki dalga koşucusu çıkıyor ve hızla bize doğru geliyor, önümüzde yarışıyorlar. Reklam panosundan hemen önce durdular ve biz ona çarpmadan hemen önce, bu dünyanın dışında güçlü kollar tarafından sudan kaldırıldık ve King'in kucağına yerleştirildik. "Maxie, iyi misin bebeğim?" diye bağılıyor rüzgâra karşı.

"Evet, baba. Annem beni kurtardı."

Bana doğru baktı. "Biliyorum. Beni de kurtardı bebeğim. Beni de kurtardı."

King gaza basar ve eve geri döner. Su o kadar yükselmiştir ki birinci katı kaplar. King motoru durdurur ve ikinci kattaki bonus odanın penceresinin yanına çeker. Pencere açılıyor. Açık bir pencerenin altında duruyoruz ve King Max'i benden çözerek Bear'ın bekleyen kollarına kaldırıyor. King karnım eve dönük olacak şekilde beni çeviriyor ve kalçalarımın tutup kaldırıyor, Bear beni pencerenin pervazına oturtana kadar bırakmıyor. Beni dikkatlice geri döndürerek kollarına alıyor, sonra ayaklarımı yere koyuyor ama bacaklarım tutmuyor ve dizlerimin üzerine düşüyorum.

"Merhaba hayatım," diye sesleniyor Bear, sanki yerel bir barda karşılaşmışız gibi.

Max kollarıma atılıyor. "Anneciğim!"

"Oh, Maxie. Benim cesur kızım." Gözyaşlarım zaten ıslak olan yanaklarımdan süzülürken ona olabildiğince sıkı sarılıyorum.

Bear sıcak bir battaniyeyi omuzlarımıza atıyor, tam o sırada duvardan bir patlama sesi geliyor. King'in elleri çıkıntıda beliriyor. Ayı ona elini uzatıyor ve içeri girmesine yardım ediyor.

King koşarak yanımıza geliyor ve ikimizi de kollarıyla sarıyor. "Seni kaybedeceğimden çok korkuyordum," diyor King, sesi çığınca. "Çok korktum. Tricia yalnız değildi. Garajda bizi bekleyen adamları vardı. Bize ateş ettiler. Ben sana ulaşmadan ikisini indirdik. Çok korkmuştum."

"Ben iyiyim. İkimiz de iyiyiz," diye onu temin ediyorum, kelimeleri yüksek sesle söyleyebildiğim için rahatlıyorum.

"Bunu yaptığına inanamıyorum. Oraya gittin," diyor, hem bende hem de Max'te görünür bir yara olup olmadığını araştırırken.

"Mecburdum," diyorum, "başka seçeneğim yoktu. Kapı açıktı. Beni çağırdığını duydum."

Olayları kafamda yeniden canlandırırken göğsüm sıkışıyor. "Mecburdum," diye tekrarlıyorum.
King alnını benimkine bastırıyor. Boynumun arkasını kavırıyor ve beni kendisine olabildiğince yakın tutuyor.

yapabilir. "Biliyorum bebeğim. Biliyorum amına koyayım," sesi çatlar.

Sammy odaya daldı ve aile kucaklaşmasının içine daldı. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedik.

Thia elinde Nicole Grace'le odaya girer.

"Siz buraya ne zaman geldiniz?" Sonunda nefesimi toplayabildiğim için soruyorum.

Thia kaşlarını çatır. "Ev sular altında kaldı ve kulübün çatısı da yok oldu. Tekneye bindik ve su gelmeden hemen önce buraya ulaştık."

"İyi olmanıza sevindim," diyorum.

Thia gülümsüyor ve ailemize bakıyor. Yerde ıslak bir yığın var. "Aynen."

"Tuvalet kelimesini söyleyebilir miyim anne?" Maxie ıslak gömleğini çekiştirerek soruyor.

Saçlarına gülümsüyorum. "Tabii, neden olmasın? Az önce yaşadıklarımızdan sonra tuvalet sözcükleri biraz aptalca geliyor ama sadece bu seferlik."

Bana bakıyor, eliyle ağzını kapatıyor, onu daha iyi duyabilmek için koca göbeğimin izin verdiği kadar eğiliyorum. "Bu kadın gerçek bir çiş kafalı," diye fısıldıyor.

King kıkırdıyor. Görünüşe göre, fısıldama becerilerimiz üzerinde çalışması gereken tek kişi Tiki ve ben değiliz.

Onu ıslak buklelerinin üstünden öpüyorum. "Evet, öyle. Kesinlikle öyle."

"Öyleydi," diyor King, sadece benim duyabileceğim şekilde.

"Neydi?" Ben soruyorum.

"O bir çiş kafalıydı."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Peki o şimdi ne?"

Sırılsıklam olmuş bir Tiki odaya giriyor ve ıslak papyonunu düzeltiyor. "Ölmüş."

* * *

Max ve Sammy elimizden kurtuldular ve şimdi odanın köşesinde Bear'ın çocuklarıyla oynuyorlar. Nicole Grace Thia'nın kollarında uyuyor.

Preppy ve King, Tricia'nın cesedinin kulübenin yanında yüzüstü yüzdüğünü gördüler ve onun için üzülmekten kendimi alamıyorum. Anne olmayı gerçekten istememiş olabilir ama sevilmek istiyordu ve bunu elde etmek için her şeyi ya da herkesi feda etmeye hazırdı.

Midem sıkışıyor ve içten dışa doğru parçalanıyormuşum gibi hissediyorum. "Ahhhhh!"

King yanıma yaklaşıyor ve sessiz bir soru soruyor, yüzünü bir kez daha endişe ve kaygı kaplıyor.

Başımı sallıyorum çünkü ona cevap veremiyorum. Acı çok büyük. Ve tam azalırken, yeni bir acı başlıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir baskı hissediyorum ve ne olduğu konusunda hiçbir şüphem yok.

King, Thia'ya çocukları ek odaya bağlı yatak odasına götürmesini söyler. Preppy elinde battaniyelerle görünür.

King beni kaldırmak için kollarını omuzlarıma doluyor ama ben başımı sallıyorum. "Zaman yok," demeyi başarıyorum ama tüm vücudum acıdan sanki bir iblis tarafından ele geçirilmiş gibi kasılıyor.

Elimi hamile taytıma vuruyorum ve King ıslak pantolonu ve iç çamaşırını bacaklarımdan aşağı sıyırmak için hızla hareket ediyor.

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" King sorar.

"Ahhhhhhhhh..." Acı beni daha önceki tüm dalgalardan daha sert vururken çığlık atıyorum. Bu

sefer, gözümde bir kan damarı patladığını hissedene kadar olabildiğince sert itme ve çıplak bırakma ihtiyacına teslim oluyorum.

Bacaklarımın arasında bir yanma, yırtılma hissi var ve aynı anda hem kesilip hem de ateşe verilmek gibi.

King aşağı bakar. "Kafayı görüyorum. Bunu yapabilirsin, bebeğim. Sen tanıdığım en güçlü insansın. Bunu başarabilirsin." Bir başka kasılma karnıma örs gibi otururken King'in gözlerine odaklanıyorum. Acı tahmin ettiğimden daha büyük, ama vücuduma zarar verirken bile içgüdülerim devreye giriyor ve bir kez daha ıkındığımda görüşüm durağanlaşıyor, uzanıp bebeğimi hissediyorum.

King dizlerinin üzerinde yükseliyor ve yeni bebeğimizi dünyaya getirmemi hem korku hem de merakla izliyor. Onu bedenimden ayırıp göğsüme yatırıyorum. King onu temiz bir çarşafı siliyor ve ağlamamasına rağmen iyi olduğunu biliyorum çünkü parlak mavi gözleri merakla bana bakıyor.

Acı sanki hiç olmamış gibi geçti.

King ikimizi de bir battaniyeyle örtüyor ve ben kocama bakıyorum.

"Lanet olsun," diyor Preppy odanın köşesinden. "Sen süper kahraman falan mısın, çünkü bana bunu bir süre önce söylemen gerektiğini düşünüyorum ve açıkçası bu konuda biraz kıcım ağrıyor."

King, göğsümü kabartan gururlu bir sesle, "Evet, öyle," diyor. Beni ve yeni bebeğimizi başka bir yumuşak, temiz battaniyeyle örtüyor. "Onun burada olduğuna inanamıyorum. Az önce yaptığın şeye inanamıyorum."

Preppy boğazını temizliyor. "Az önce aşağıda gördüğüm şeyin boktan bir gösteri olduğunu bilmeniz için iyi bir zaman mı, ama nedense tombullaştım." Sakalını kaşıyor. "Ve hayatımda ilk kez ben bile zihinsel durumum hakkında endişeleniyorum."

"Hazırlanın," diye uyarıyor King.

"İkinizi biraz yalnız bırakayım," diyor Preppy, sanki King gözleriyle talep ettiği için değil de kendi isteğiyle ayrılmış gibi. Kapıya doğru yönelir. "Umarım cep telefonu servisi yakında geri gelir. Bunu Doktor'la konuşmam gerek." Kapının diğer tarafında kendi kendine mırıldandığını hâlâ duyabiliyorum. "Belki de kiliseye gitmeye başlamalıyım..."

Küçük elini işaret parmağıma dolamış olan en yeni miniğimize bakıyorum. Eğlenen bir homurtuya benzer bir ses çıkarıyor ve ben kıkırdıyorum. "Onun için mükemmel bir isim buldum."

King bilerek gülümser. "Sanırım ne olduğunu tahmin edebilirim."

Kızımızın minik başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Dünyaya hoş geldin, Polly Storm King." Ona bir kasırganın adını vermiş olabiliriz ama bir kasırgayla boy ölçüşemez.

Başımı King'in göğsüne yasladım.

Tıpkı ailesi gibi.

Bölüm 8

Ray

ALTI HAFTA SONRA.

Buzdolabımıza ve ışıklarımıza güç veren jeneratör, verandamızda son altı haftadır yirmi dört saat çalışıyor, çim biçme makinesinden daha gürültülü, ama altı haftadan sonra buna alıştım. Kulak zarlarımdaki titreşim yeni normalim haline geldi.

Ben biberonunu ısıtırken Polly zıplama koltuğunda tezgâha yaslanmış durumda. Bileğimden mamasının sıcaklığını kontrol ediyorum. Mükemmel. "Pekâlâ, bebeğim. Öğle yemeği hazır." Aşağı baktığımda Polly'nin artık derin uykuda olduğunu görüyorum.

Gülümsüyorum ve şişeyi yere bırakıyorum. "Sanırım öğle yemeği beklemek zorunda kalacak," diye fısıldıyorum, işaret parmağımın tersini tombul küçük yanağında gezdirerek. Onu dikkatlice koltuktan indiriyorum ve yatak odamıza götürüp beşiğine yerleştiriyorum ve yumuşak kundak battaniyesini ayarlıyorum.

Oturma odasına gitmeden önce bebek telsizinin çalıştığından emin olmak için telefonumu kontrol ediyorum.

"Ray?" Bir ses sorar. Preppy'nin karısı Dre açık kapıdan kafasını uzatır. "Kusura bakma, hemen içeri girmek istemedim. Zili çaldım ama bu lanet şey o kadar gürültülü ki duyup duymadığınızı anlayamadım."

Yapmamıştım. "İçeri gel," dedim. "New York nasıldı?"

Dre gülümser ve içeri girer. "Teşekkür ederim. Harikaydı ama dürüst olmak gerekirse babamı seviyorum ama şu son birkaç hafta hayatımın en uzun haftasıydı. Havaalanı açıldıktan sonra ilk uçakla geri döndük."

Gülümsemesine karşılık veriyorum. Arkadaşımı tekrar gördüğüm için mutluyum. Duraklıyorum ve gülümsemem daha da büyüyor.

Mutluyum.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca kendimi çok daha iyi hissettim, ancak ilk kez bu kelimeyi hissettiğim bir şeyle ilişkilendirebildim.

"Seni bu kadar gülümseten ne?" Dre kahvaltı barına oturarak soruyor.

Başımı sallıyorum. "Sadece seni gördüğüme sevindim."

"Bu ikimiz için de geçerli."

"Preppy ve King çoluk çocukla dışarıdalar." Tezgâhı dönüp mutfığa giriyorum ve dolaptan bir fincan alıyorum. "Kahve? Çay? Bira?" Dre'ye soruyorum.

Ellerini tezgâhın üzerinde düzleştiriyor. "Hayır. Onlar değil. Tiki ve Ayı, Thia'nın yaptığı yeni oyun parkına bakmak için hepsini Ayı'nın evine götürdüler ve şu anda istediğim tek şey, sen gidip biraz kendime vakit ayırırken bebeğine göz kulak olmak."

Bardağı kaldırdım. "Sorun değil. Yapmak zorunda değilsin."

"Yapamayacağımı biliyorum ama yine de yapıyorum ve hayır cevabını kabul etmiyorum. Küçük mucize nerede?"

"Odamızdaki beşğinde uyuyor," diyorum yavaşça. Dre ellerini birbirine vuruyor. "Harika."

"Şişeler-"

"Bu benim ilk rodeom değil, Ray!" Koridorun yarısına gelmişken bana sesleniyor. "Sesin kocana çok benzemeye başladı, biliyor musun?" diye karşılık veriyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor. "Ciddiyim. Git kendine biraz zaman ayır ve geri gelme çünkü seni tekrar dışarı gönderirim." Göz kırıyor ve yatak odasının kapısını dikkatlice açıyor, içeride kayboluyor ve bir tık sesi bile duymadan sessizce kapatıyor.

Sessiz oturma odasına bakıyorum.

Şimdi ne yapmam gerekiyor?

Ayaklarımı parmak arası terliklerimin içine sokup dışarı çıkıyorum. Güneş ışığı tenimi ısıtıyor. Jeneratör kulakları sağır ediyor ama neyse ki arka bahçeden körfeze doğru ilerlerken yanından geçtiğimde kayboluyor.

Tuz ve balık kokusu fırtınadan önce olduğu gibi nemli havayı hafifçe kokulandırıyor.

Ek binanın önünden geçerken durup bakıyorum. Fırtına sırasında ciddi hasar görmüş. Çerçeveden geriye kalanların yıkılıp yeniden inşa edilmesi gerekiyordu. Ancak King's bir müteahhitten yardım aldı ve hasar gören çatımızı ve mevcut evin selden zarar gören dış cephe kaplamasını onardıktan sonra, evi genişletme işine geri dönmek için hızlı bir çalışma yaptılar. Şimdi, evin bir parçası gibi görünüyor, boyanmamış bir parçası, ama yine de bir parçası. Parmaklarımı gri sıvanın üzerinde gezdiriyorum ve yaratılan tüm yeni alanı kullanmanın heyecanını hissediyorum.

İçeri girmeye cesaret edemiyorum. King, güvenli olmadığı için tamamlanana kadar içeri girmemem konusunda beni uyardı.

Düşüncelerim fırtınaya ve hamileyken, doğum sırasında, bir kasırga sırasında Max'i nasıl kurtarabildiğime dönüyor.

King de çiviye falan basmamdan endişeleniyor.

Bu düşünceye kıkırdıyorum.

Çimenlerin arasından geçip körfezdeki yerine geri dönen suya doğru ilerlerken ıslak hava solgun tenimde yapışkan ve sıcak bir his uyandırıyor. Oturuyorum ve ayaklarımı kenardan sarkıtıyorum. Batan güneş suda parlıyor ve jeneratörün öfkeli gürültüsünden bu kadar uzakta, ağaçları hışırdatan kuşları ve ara sıra zıplayan bir kefalın sıçramasını gerçekten duyabiliyorum.

Gözlerimi kapatıp çimenlere yaslanıyorum ama gözlerim kapandığı anda anın tadını tam olarak çıkarmamı engelleyen bir şeyin eksik olduğunu fark ediyorum.

Birisi.

Yıllardır benim her şeyim olan adam. Birdenbire, ben kendim olamadığım için sisin altında kapana kısılmışken onun neler hissetmiş olabileceği konusunda kendimi suçlu hissettim. King hala yıllar önce aşık olduğum adam, ama şimdi ben kimim?

Düşüncelerimi duymuş olmalı, çünkü aniden derin sesini duyuyorum, tenime doğru gürliyor ve beni güneşin yapabileceğinden daha fazla sıcaklıkla kaplıyor.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diyor.

Gözlerimi açıyorum ve onun güzel yüzü gözümün önüne geliyor. Parlak yeşil gözleri endişe ve sevgiyle bana bakıyor. Yanımdaki beton boşluğu okşuyorum ve King oturuyor, kalçalarımız birbirine değiyor.

Kasırgadan beri pek konuşmadık. Dürüst olmak gerekirse, hiç zamanımız olmadı. Ve kasırga sırasında olan her şeyle birlikte, sanırım ikimiz de herkesin hayatta ve güvende olduğunu bilmekle yetindik ve ölüm karşısında çok daha az önemli görünen sohbet geçici olarak rafa kaldırıldı.

Vakit geldi.

"Sadece tanıştığımız zamanki masum kız olmadığımı düşünüyordum," diye itiraf ediyorum.

King sırtındaki dövmeyi işaret ediyor. Yıllar önce bana yaptırdığı dövmeyi. Parmaklarının ucuyla özenle işlenmiş asma desenine yazılmış sözcüklerin üzerinde geziniyor. *Masumiyetimi tekrar yaşamak istemiyorum. Her şeyi yeniden kaybetmenin zevkini yaşamak istiyorum.*

"Haklısın. Değilsin," diyor King.

Sözleri karşısında içimde bir sızı hissetmedim desem yalan olur.

Şöyle devam ediyor: "Tanıştığımızda senin gördüğüm en seksi şey olduğunu düşünmüştüm. Alıngan ve hazırcevaptın ve bana meydan okuma şeklin seni daha da çok istememe neden oldu. Birlikte olduktan sonra, olduğundan daha zeki ya da daha seksi olmanın mümkün olduğunu bile düşünmedim." Sesi derinleşiyor. "Ya da beni senden daha sert yapabileceğini, ama yaptın. Evet, değişmişsin. Çünkü artık daha fazlasısın. Daha az değil. Tamamen farklı değilsin ama *daha fazlasısın.*"

Sessiz kalıyorum çünkü sözleri dilimi susturdu ve diğer tüm duygularımı harekete geçirdi. Kahverengi bir su birikintisinde toplanmayan ama ayrı ve tanımlanabilir olanları.

King çimenlere yaslanıp ellerinin üzerinde durmaya devam ediyor. "Sen yaşadın. Büyüdün. Bu herkesin başına gelir. Bana bile."

"Peki ya Preppy?" diye sormadan edemiyorum.

Ortasında yara izi olan kaşını çatıyor. "İyi bir noktaya değindin. Tamam, belki bu Preppy için geçerli değildir." Kendi şakasına gülüyor. Ses etrafımı sarıyor. Derin ve saf, duygularımı istila ediyor ve bunca yıl sonra bile kahkahasının tüm vücudumda titreştiğini, kalbime doğru titreştiğini hissediyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu? Değişmiş olman?"

"Hayır, ama artık o olmadığımı düşünüp duruyorum. Aşık olduğun kız." Yanaklarım bu itirafla yanıyor. Beni kendisiyle yüzleşmeye zorluyor olabilir ama gözlerim aramızdaki bir çim parçasına kilitleniyor.

"Bana bak," diyor.

Ona bakmak istiyorum ama hâlâ çok utanıyorum.

"Yavrum, bana bak," diye tekrarlıyor.

Sonunda gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. Dolunayın altında güzel ve parlaklar, ama içlerinde birkaç dakika önce olmayan bir öfke var. Kaşlarının arasındaki boşlukta derin bir kaş çatma çizgisi var. "Genç versiyonlarımız daha iyi versiyonlarımız değildir." Eli benimkini arıyor ve büyük parmakları küçük parmaklarımın arasından geçiyor. Bronzlaşmış teni soluk tenimin üzerinde, üst baldırımında duruyor. "Bunu görmüyor musun? Artık çok daha fazlasısın. Çok daha fazlası."

Parlak yeşil gözleri dolunayın ışıltısı altında daha da parlak görünüyor. "Sana beni çok korkuttuğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

O gece kamyonentinin içinde Max'i uzaktan izlerken birbirimize söylediğimiz sözleri ve anıyı hatırlıyorum.

"Maksimum güvenli bir hapis hanede bulundum. En kötünün de en kötüsüyle birlikte oldum. Bir sonraki nefesimin son nefesim olabileceğini düşünerek tek gözüm açık uyumak zorunda kaldım" diyor King.

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?" Ben soruyorum.

Bana doğru dönüyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Uzanıyor ve işaret parmağının tersini yanağımda gezdiriyor. "Çünkü bilmeni isterim ki o orospu çocuklarından hiçbiri beni senin kadar korkutamadı."

Hatırladıkça bedenim ısınıyor. Sanki o geceki dokunuşunun sıcaklığını hâlâ hissedebiliyormuşum gibi parmak uçlarımı yanağıma sürüyorum. "Hatırlıyorum."

Nasıl unutabilirim ki?

"Yavrum, senin o masum halinden korkuyordum," derken King'in dudakları körfezin üzerinden geriye bakarken düz kalıyor. Diğer eliyle birleşmiş ellerimizi kapatıyor. Belinden dönüyor, üst yarısı şimdi

bana bakıyor. Uzandı ve yüzümü iki elinin arasına aldı. "Şimdi sen çocuklarını ne pahasına olursa olsun korumak için her şeyi yapabilecek bir annesin."

"Yani artık benden korkmuyorsun." Bu bir soru değil. Sesimdeki yenilgi tonundan ve içimde hissettiğim sönüklükten nefret ediyorum.

"Hayır, Pup, anlamıyorsun." King hırlıyor. Bakışları benimkileri delip geçiyor. "O zamanlar senden korkuyordum. Şimdi mi?... Dehşete düştüm."

King'in kelimelerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştır ve bu yüzden meramını anlatmak için bildiği yoldan iletişim kurar.

Dudakları ağzımı ve ruhumu duygusal bir şekilde ele geçiriyor.

Geri çekiliyor, beni daha fazlasını ister halde bırakıyor ve aramızdaki boşluktan nefret ediyor, ben de boşluğu gecikmiş kelimelerle dolduruyorum. Düşüncelerimi toplamak için bir an duruyorum ve terli avuçlarımı kotuma siliyorum. Derin bir nefes alıyorum çünkü King haklı. Ona her şeyi anlatmanın zamanı geldi.

"Nicole Grace doğduğundan beri sanki bir şey var... bu şey. Bu umutsuzluk varlığı, bir parazit gibi vücudumun içine doğru ilerliyor ve bana mutlu olmamın imkansız olduğunu söylüyor. Sanki her an tüm bunlar yok olabilirmiş gibi. Sen. Çocuklar. Hiçbirinizi kaybedemem. Günün her saniyesinde ve uyuyamadığım için gecenin çoğunda endişe ve suçluluktan başka bir şey hissetmeden dolaşıyordum. Siz, çocuklar, benim her şeyimsiniz. Her an herhangi birinizin başına bir şey gelebileceği düşüncesi beni bunaltıyor, en küçük işleri dağa tırmanmak gibi görmeme neden oluyordu. Kendimi kapattım. Sonra kasırganın gelmesi ve ardından Tricia'nın ortaya çıkması... Tüm bunlar bu duyguları daha da şiddetlendirdi. Çok fazla oldu. Kafamın içindeki ses daha da yükseldi ve umutsuzluk tırnaklarını daha da derinlerime geçirdi."

"Bunu yaşadığın için üzgünüm." King elime uzanarak şöyle dedi. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Gülümsüyorum. "Dre geldiğinde ben de tam bunu düşünüyordum. "Mutluyum. Uzun zamandır ilk kez kendimi mutlu hissediyorum."

King'in gözleri parlar. "Güzel. Hem de çok iyi." Başıma bir öpücük konduruyor ve sözlerindeki rahatlamayı duyuyorum. Saçlarıma doğru iç çekiyor ve sanki nefesiyle birlikte endişesinin bir kısmının da gittiğini hissedebiliyorum.

"Kasırganın içinde Max'e ulaşmaya çalışırken çok korkmuştum ama sonra çok önemli birinin bana söylediği bir şeyi hatırladım. Puslu havada unuttuğum bir şey," diyorum gözlerinin içine bakarak.

"Neydi o?"

Elini sıkıyorum. "Hayatta olmayı bırak ve yaşamaya başla. Senin sözlerin. Diğer ses beni aşağı çekmeye çalışırken beni iten senin sesindi. Suyu atladığım zaman ile Max'e ulaştığım zaman arasında bir yerde, bazı şeylerin olabileceğini fark ettim. Kasırgalar olur. Trajediler olur. Her şey bittiğinde ve Max güvende olduğunda bu sese karşı savaşacağıma ve zamanımı diğer ayakkabının ne zaman düşeceği konusunda endişelenerek geçirmemek için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair kendime bir söz verdim. Hayatın getirebileceği şeylerden korkmak yerine yaşamalıyım." İçimi çektim. "Yani, söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Sihirli bir şekilde daha iyi olacağımı düşünmedim ve puf diye oluverdi. Bunda azalan hormonların ve antidepresanların büyük payı var."

Doğumdan sonraki gün yollar açıldı ve King doğum sonrası herhangi bir komplikasyon olmadığından emin olmak için beni ve Polly'yi hastaneye götürebildi. İşte o zaman Ruby ile tanıştım, ben ağlarken, yıkılırken ve hayat hikayemi anlatırken beni dinleyen hemşire. Koridordan bir doktoru odama çekip bana o anda bir antidepresan reçetesi yazması için zorlayan da oydu.

Düşündüğüm kadar şaşırmış görünmeyen King'e bakıyorum.

Şaşkın ifademe gülümsüyor. "Yavrum, biliyorum. Hastanedeki hemşireyle konuştum. Bana her şeyi anlattı. Ben de ona her şeyi anlattırdım. Anlatmazsa her gün geleceğimi söyledim."

"Sen mi yaptın?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Şaşırmamalıyım.

"Tabii ki yaptım. Neden seni bu kadar rahat bıraktığımı sanıyorsun? Neden sana iyi olup olmadığını sormadım? Bana yapmamamı, hazır olduğunda konuşacağını ve seni zorlamamam gerektiğini söyledi."

"Ve sen dinledin mi?"

"Hiç kolay olmadı," diye itiraf ediyor. "Ama sen çok cesursun. Yardıma ihtiyacın olduğunu kabul ettin ve yardım aldın. Benim tek sorunum sana her zaman yardım edebilecek kişi olamayacağımı kabul etmektir ve bu bana doğru gelmiyordu. Ama Ruby'yi odana göndererek sana yardım edebileceğimi fark ettim."

"Ruby'yi tanıyor musun? O haini."

"Bu kasabadaki herkesi tanırım, Pup. Bunu şimdiye kadar bilmen gerekirdi. Kardeşiyle birlikte hapisteydim. Bizi bu küçük hindili turtaların içine gizlice sokardı." Elimi ağzına götürdü ve parmaklarımı öptü. "Sana ne dedi bilmiyorum ama sana yardım etmesine sevindim."

Parmaklarımı kaşındaki yara izinin üzerinde gezdiriyorum. "Bende de var. Hamilelik hormonları yüzünden uzun süreli doğum sonrası depresyonu yaşadığımı söyledi. Ben hep doğum sonrası depresyonun bebek sahibi olduktan sonra geçen bir şey olduğunu sanırdım ama o bunun her kadında farklı olduğunu ve bazen yıllarca sürebileceğini söyledi. Zaman geçtikçe ilaçları değiştirmeleri gerekebilir ama şu anda kendimi... çok daha iyi hissediyorum. Ruby bana aynı şeyi nasıl yaşadığına dair kendi hikayesini anlattığında kendimi daha az yalnız hissettim."

"Yavrum, bu işte asla yalnız değilsin."

Suçluluk duygusu çirkin yüzünü gösterir. "Sana söylemek istedim. Söyledim de. Birkaç kez denedim. Ama ben de neler olup bittiğini anlamıyordum ve sana gelip üzgün ya da kırgın olduğumu söyleme düşüncesi aptalca ve bencilce geliyordu."

"Bencil olmak, olabileceğin en uzak şey. Bana söyleyemeyeceğin bir şey yok ama neden söylemediğini anlıyorum. Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum." Alnını alnıma bastırıyor ve ben sabun kokusunu ve sigaranın belli belirsiz izini içime çekiyorum. "Bana bir söz ver. Gelecekte kendini iyi hissetmediğinde, bunu açıklayamasan ya da nedenini anlayamasan bile, bana bir şeylerin yolunda gitmediğini söyle. Düzeltmeye çalışmayacağım. Sadece senin için burada olacağım. Ben senin için buradayım. Her zaman."

"Ne zaman bu kadar bilge oldun?" Göğsüm kabarırken ve King'e duyduğum sevgi gözlerimden dökülürken burnumu çekerek soruyorum.

King gözyaşını başparmağıyla siler ve ağzına götürüp emer. "Preppy ölümden döndüğünde."

Burnumu kısıyorum. "Ha?"

Kıkırdıyor. "Yok bir şey, sana sonra açıklarım. Daha da iyisi, Tiki'nin bu konuda saçmalamasına izin vereceğim." "Sana söylemem gereken bir şey daha var," diye itiraf ediyorum alt dudağımı ısırarak.

"Bana her şeyi anlat," diyor.

Alt dudağımı yalıyorum ve King'in gözlerinin dilimin hareketlerini takip edişini izliyorum. "Bugün kontrol randevuma gittiğimde doktor bana başka bir reçete verdi. Senin bilmediğin bir tane."

Kıpırdamıyor. "Ne için?"

Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim. "Senin için. Altı hafta oldu." Kralın gözleri kararıyor, kapakları kapanıyor. "İşte bu boşluğu

doldurmana yardım edebilirim."

Beklenti aramızdaki havayı ısıtıyor. King ayağa kalktı ve beni kollarına aldı.

"Beni taşımak zorunda değilsin!" Ciyaklıyorum.

Sesi alçak ve karanlık, ham arzu ve duygularla dolu. "O zamanlar seni ben taşıdım. Şimdi de taşıyorum. Seni taşıyacağım. Her zaman."

Bölüm 9

Ray

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca kendimi yeterince iyi ya da güçlü hissetmediğim o kadar çok an oldu ki, King'le birlikte olmak bana berraklığı hatırlattı. Neyin önemli olduğunu.

Bizden.

King beni tutkuyla öpüyor, dilinin bir hareketiyle cehenneme dönüşen yavaş bir yanma. Geri çekildiğinde, evin yeni eklentisinde yalnız kalana kadar merdivenlerden ikişer ikişer çıkıyor. Karanlık ve boş, ama her zamankinden daha net görüyorum.

King'i görüyorum.

Gerginim, olmamam gerektiğini bilmeme rağmen. Uzun zaman oldu ama ne istediğime hiç şüphe yok ve istediğim şey o. Tümüyle onu. Sonsuza kadar.

Şimdi.

"Senin için acı çekiyorum, Pup. Şimdi, her zamankinden daha fazla." Bana doğru yaklaştı. Güçlü kalçalarının kasları dar kotunun altında esniyor. "Bunu biliyor muydun? Bana ne yaptığını biliyor musun?"

Başımı sallıyorum. Bacaklarım titriyor.

"Artık biliyorsun," diyor. Tam önümde duruyor ama bana dokunmuyor. "Ne istiyorsun, Pup?"

Tereddüt etmiyorum, kelimelerim nefes nefese çıkıyor. "Sen. Seni istiyorum."

İnliyor ve iri elini boğazıma doluyor, sert ve güçlü. Olacaklara dair sahiplenici bir uyarı.

Vücudum titriyor ve nabzım hızlanıyor.

King beni duvara çarpana kadar geriye doğru yürütüyor. "İstedğin bu mu, Pup?" Diğer eli dış uyluğumda yükseliyor, tenimde bir ateş yakıyor. Elbisemi yukarı iterek nemli külotumu ortaya çıkarıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum.

King beni duvardan kaldırıp döndürerek yere indiriyor ve ben de hiç istifimi bozmadan halının üzerine düşüyorum.

Arzu, tüm mesafeleri silme özlemidir. Benim istediğim de tam olarak bu. Kendimle King arasındaki mesafeyi silmek. Hem kafamdaki mesafeyi hem de şu anda aramızdaki bir metre kadar mesafeyi.

Üzerimde durup şortumun düğmesini açıyor ve yavaşça fermuarını açıyor. Kalçalarımı hevesle kaldırıyorum.

King başını sallar. "Sabırlı ol, Pup. Bu gece seninle acele etmeyeceğim." Şortumu bacaklarımdan aşağı çekiyor ve şaka yapmıyordu. Acele etmiyor. Parmakları kalçalarımın çıplak tenine sürtünüyor ve ben, kaldırımdaki şiddetli yağmur gibi kulaklarıma kan hücum ettiren bir his ve ihtiyaç içinde çalkalanıyorum.

Şortumu yere fırlatıyor ve dizlerimi tutarak bacaklarımı aralarına iri vücudunu alacak şekilde açıyor. Külotumun üzerinden beni yalıyor ve ben bu temas karşısında sarsılıyorum.

Boğazından kısık bir sesle kıkırdıyor ve ben sırtımı kamburlaştırıyorum. Neden daha fazla acele etmiyor? *Bilmiyorum.*

Yetenekli diliyle klitorisime bir vuruş daha yaparken, *bunun ne* kadarını kaldırabileceğimi düşünüyorum.

Külotumu çıkarıyor ve şimdi sadece gömleğiyle kalıyorum, belden aşağım çıplak.

Dilinin külotuma değmesi beni zıplattıysa, arada hiçbir engel olmadan klitorisime değmesi, vücudumdaki her kas ve sinirin şu anda her yerde hissettiğim zevk şokuna tepki vermesiyle neredeyse yataktan sıçramama neden oluyor.

"Bu güzel amcığı özledim," diye homurdanıyor, dişlerini iç uyluğumun üzerinde hafifçe gezdiriyor. Bir an orada öylece duruyor, sadece bakıyor. Bir sorun olduğunu ya da eskisi gibi görünmediğini düşünerek kalçalarımı kapatmaya çalışıyorum ama kafası önümde duruyor ve tek yapabildiğim bacaklarımı kulaklarının etrafına sıkıştırmak oluyor.

Dizlerimi bir kez daha genişçe itiyor ve beni orada tutuyor. "Yavrum," diye uyarıyor. King dilini düzleştiriyor ve beni kıcımdan klitorisime kadar yalıyor, bırakmadan önce hafifçe emiyor. "Bu güzel vücudunu tekrar görmek için çok uzun zaman bekledim ve tatlı zamanımı senin her bir parçanı takdir ederek ve yeniden tanışarak geçirmeyi planlıyorum. Hayatımda gördüğüm en seksi şeysin ve her parçan da öyle." Dizlerinin üzerine çöküp elimi tutuyor ve ereksiyonunun kot pantolonunun arkasında zorlandığı yere götürüyor. "Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım. Hepsi senin için. Her zaman senin için."

Nefesim kesildi. Uzun zaman geçtiğini biliyorum ama nedense eskisinden daha büyük görünüyor.

Kendini tekrar bedenimin üzerine indiriyor. "Artık benden saklanmak yok," diyor. "Şimdi olmaz. Hiçbir zaman. Anlaştık mı?"

Başımı sallıyorum çünkü söyleyecek kelime bulamıyorum. Sadece bir parmağını içime sokup diliyle klitorisimin etrafında döndüğü için değil, sözlerinin benim için ne kadar önemli olduğunu anlamasını sağlayacak ne söyleyeceğimi bilemediğim için. Beni sevdiğini biliyorum. Güzel olduğumu biliyorum. Bedenimin ne harika şeyler yarattığını ve neler yaşadığını biliyorum. Başından beri biliyordum. Sadece beynimle kalbimi birleştirip aynı sayfada buluşturamadım ama King tam da bunu yapıyor. İkisini bir kez daha birleştiriyor.

Ve uzun zamandır ilk kez ona inanıyorum. Kendimi güzel hissediyorum. İstendiğimi hissediyorum. Ve istiyorum. Oh, lanet olsun, istiyorum.

Artan arzumla birlikte ıslaklığın da açığa çıktığını hissettiğimde King amıma doğru hırlıyor. "İşte bu, Pup. Benim için çok ıslaksın. Çok hazırsın."

"Öyleyse al beni," diye nefes alıyorum. "Şimdi."

Başını sallıyor. Yüzündeki kirli sakal, vücudumda giderek artan ağrıya yeni bir his ekliyor. "Henüz değil. Sen gelene kadar olmaz."

Bir parmağını daha sokuyor ve durmaksızın klitorisimi ve dış kıvrımlarımı emerken, yalarken, ısırırken hem parmaklarına hem de yüzüne binmemi sağlayan bir ritimle çekip geri iterken gözlerim başımın içinde yuvarlanıyor. Parmaklarını çıkarıyor ve amımın dış kıvrımlarını hafifçe birbirine sıkıştırarak klitorisime baskı yapıyor. Zavallı hassas klitorisimle birlikte onlara masaj yapıyor, sonra ağzıyla örtüyor ve başım yastığa geri düşüyor. Sırtım dikleşiyor ve dilini son bir kez ihtiyacım olan noktaya doğru itiyor.

Yemin ederim zevkten kör oluyorum. Ondan.

Artık odada ya da yerde değilim. Başka bir gezegende, kendi üstümde süzülürken, altımda gözlerimin önüne serilen en seksi sahneyi izliyorum. Kral bacaklarımın arasında. Kral bana zevk veriyor. King, bayılacağıma emin olana kadar boşalmamı sağlıyor.

Kendime geldiğimde King bacaklarımın arasındaydı ve sıcak, zonklayan ereksiyonunun kalın başı sıırılsıklam, ıslak amımın girişini dürtüyordu. Şaftını tutup başını ıslaklığıma sürüyor ve ben

inliyorum, ihtiyaç bu sefer daha da hızlı artıyor. Karnımın alt kısmı gergin ve

Her sinir ucu vücudumu bir arada tutmak ve zevkten patlamasını önlemek için fazla mesai yapıyordu.

"Benim için çok ıslaksın. Bu siki istiyor musun?" diye soruyor ve beni dudaklarımdan öpüyor. Alt dudağımı ağzına alıyor, sonra bırakıyor ve cevap için gözlerime bakıyor.

Ona gülümsüyorum. "Kahretsin, evet, istiyorum," diye fısıldıyorum.

Kendini girişime yerleştiriyor ve kalçalarını esneterek i ç i m e giriyor. Derine. Germe. Dolduruyor. "Çok sıkı," diye inliyor.

Sıkı çünkü acının ısırtığı neredeyse çok fazla olduğunda irkiliyorum.

King durdu. "Sorun nedir?"

"Sadece uzun zaman oldu," diye açıklıyorum.

"Durabilirim," diyor hafifçe geri çekilerek.

Tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum. "Hayır, yapmayacaksın," diye homurdandığımı duyuyorum. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

King kıkırdar. "İşte benim kızım."

Hazır olup olmadığımı test etmek için kalçalarımı esnetiyorum ve dişlerinin arasından tıslıyor. Ondan böyle bir tepki alabildiğim için kendimi güçlü hissediyorum. "Ben iyiyim," diyorum ona. Gerçek şu ki, iyiden daha fazlasıyım. Harikayım. Aleti amımın dokunulması gereken her yerine dokunuyor ve hepsi aynı anda oluyor. Onunla inanılmaz derecede doluyum, ama tek düşünebildiğim daha fazlasını istediğim. Çok daha fazlasını. Bundan. Ondan.

Bizden.

King boynumu öpüyor ve dudakları çeneme doğru ilerliyor, hâlâ kıpırdamıyor. "Lanet olsun. Rahat olmamandan nefret ediyorum ama lanet olsun, o kadar darsın ki sikimi boğuyorsun."

"Durabilirim," diye tekrarlıyorum, kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum.

Şimdi sözlerimi bana karşı kullanma sırası onda. "Hayır, yapamayacaksın," diyor sırtarak.

Kalçalarımı tekrar esnetiyorum ve gözleri kararıyor. İçeri ve dışarı hareket etmeye başlıyor. Her hareket ikimizden de bir nefes ya da inilti çıkarıyor. Kalçalarımı kaldırıyorum ve o daha hızlı ve daha hızlı itiyor. Elimden geldiğince ayak uyduruyorum. Sadece beni sikmiyor. Birbirimizi beceriyoruz.

Ateş ve buzun çarpışması gibi. Bir duygu bombası. Zıtlar, duyuların patlamasıyla bir araya geliyor. Hissedebildiğim, koklayabildiğim, tadabildiğim tek şey o. Etrafımda. İçimde. O her yerde. Vücudumda. Kalbimde.

"Çok yakınım. Çok yaklaştım," diye haykırmayı başarıyorum.

"Biliyorum. Hissedebiliyorum," diye cevap veriyor King, boynunun akorları gerilmiş. Göğsündeki kaslar ve karın kasları içime tekrar tekrar girerken esniyor.

Göğüslerim ağırlaşıyor ve tenim yanıyor. Vücutlarımızın birbirine çarpma sesi, ter ve seks kokusu çok fazla. Amım onun sikinin etrafında kenetleniyor. Kasılıyorum, ilk seferden daha da sert boşalırken onu tüm gücümle sıkıyorum, görüşüm parazite dönüşüyor ve bedenim King'in zevkine, hislerine ve hislerine kapılıyor. Hâlâ boşalıyorum, bir elini altına koyup kalçalarımı kaldırdığında bir sonraki seviye orgazm dalgasıyla çalkalanıyorum. Diğeri boğazıma dolanıyor. Aletin içimde şiştiğini hissettiğimde onu orada bırakıyor, birkaç vahşi ve şehvet dolu itişten sonra adımı inletene kadar daha da sertleşiyor. Parmaklarım kıkına giriyor ve içime girdiğinde hareketsiz kalıyor. "Siktir, Pup. Oh, fuuuuccck," diye haykırıyor, kendi orgazmı geçene kadar amıma biniyor ve yatakta birbirimizin yanında ter ve ağır nefes yığınları içinde kalıyoruz.

"Bunu çok özledim," diyorum hâlâ nefesimi toplamaya çalışarak.

Çenemi tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Yeşil gözleri sahiplenici bir tavırla benimkilere

bakıyordu.

Zaten kabarmış olan göğsümde hissettiğim vahşet.

"Sizi çok özledim. Hepinizi. Sadece bunu değil." Sesi giderek kısılıyor. Bu adam için mümkün olan her duyguyu hissediyorum, ama kalbimin içinden çılgık atan duyguların en gürültülüsü aşk.

Her zaman sevgi.

"Beni bir süreliğine korkuttun. Benimle konuşmaktan korkma. Asla korkma. Bu çok önemli.

Biz çok önemliyiz."

Başımı salladım. "Zayıf olduğumu düşünmeni istemedim," diye itiraf ediyorum sonunda.

Beni kollarının arasına aldı. "Zayıf mı? Zor bir dönemden geçiyorsun diye mi? Max'i kurtararak yaptığın şeyin zayıf olduğunu mu düşünüyorsun? Kendi çocuğunu doğurmanın zayıf olduğunu mu düşünüyorsun? Bu içsel yüklerle dolaşırken günlük hayatlarımızda kahraman olmaya çalışmanın zayıf olduğunu mu düşünüyorsun? Pup, sen tanıdığım en güçlü insansın. Bu hayatta beraberiz."

Başımı sallıyorum ve beni göğsüne bastırmasına izin veriyorum, gözyaşlarım zaten nemli olan tenini ıslatıyor. "Birlikte," diye tekrarlıyorum.

"Zayıf hissettiğinde, senin için güçlü olacağım. Eğer göremiyorsan, gözlerin olacağım. Duyamazsan, sana rehberlik ederim. Biz sadece bir takım olmadığımızda zayıfız. Birlikte mi? Durdurulamayız."

Kalbim göğsümde daralıyor. "Nefesimi kesiyorsun." King bakışlarımı tutuyor. "Sen benim nefesimsin."

Bölüm 10

Ray

King ve ben yasal olarak evli ve birbirimize her yönden bağlı olsak da, bugün bizim düğün günümüz.

Nine ve Preppy'nin ot işlerini yürüttükleri çiftlikteki bir tarlada gerçekleşecek sade bir etkinlik olacak. Pırıl pırıl ışıklar ve piknik masaları. Gösterişsiz bir partinin ardından arkadaşlarla, aileyle ve Billy's Crab Shack'in hazırladığı açık büfeyle bir parti verilecek.

Preppy'nin Cadillac'ının arka koltuğundaki pencereden Logan's Beach'in manzarasını seyrediyorum. Beni düğüne Dre ile birlikte götürmek için ısrar etti ve düğün günümüzde beni King'e getirecek kişi olmaktan onur duyduğunu görünce onu reddedemedim.

Elbisemi düzeltiyorum ve kırıışmasını önlemek için bacaklarımın arkasıyla koltuk arasında sıkıştığı yerden çekip çıkarıyorum. Kırıışmaması için giyiniyorum. Beyaz değil, allık rengi. Benim için dantel ya da boncuk yok, sadece spagetti askılı, önü düşük V, sonra yere kadar düz. Görür görmez bayıldım ve King'le evlenmek istediğim elbisenin bu olduğunu anladım. Platin rengi saçlarım düz ve ortadan ayrılmış, elbisemin rengiyle uyumlu küçük çiçeklerden oluşan bir taç var. Tek ışıltı çiçekleri çevreleyen pembe altın yapraklardı. Makyajımı Dre yaptı ve normalde yaptığımdan daha ağır olmasına rağmen, özellikle gözlerimin çevresi, hala benim, sadece süslenmiş bir versiyonum.

Preppy ön koltukların arasından başını uzatıyor ve gülümsüyor. "Bugün için hazır mısın, evlat?" "Hazırdım," diye cevap veriyorum.

Göz kırpıyor ve motoru durduruyor.

Dre için kapıyı açıyor, sonra benim kapımı açmak için arabanın etrafında koşuyor. Allık pembe papyonlu, taba rengi bir smokin giyiyor ve elbisemi aldığım gün neden ısrarla görmek istediğini anlıyorum.

Preppy bir kolunu Dre'ye, diğerini bana uzatıyor. Beni tek katlı küçük ofis binasının etrafında dolaştırıyor ve köşeyi döndüğümüzde duruyorum ve ağzımı elimle kapatmak için kolumu Preppy'nin kolundan çekiyorum.

Önümde gördüğüm şey karşısında şok oldum. Ağaçlardan sarkan basit parıldayan ışıklar ya da çizgisiz bir koridoru kaplayan piknik masası bankları yok.

Bu bir karnaval.

Ve küçük bir tane de değil.

Dönme dolaplar, karnaval çalışanlarının üzerinde asılı duran ve kazanma şansının düşük olduğunu söyleyen ödüllü oyunlar ve hepsinden iyisi... bir dönme dolap var.

"Ne? Ne zaman? Ne zaman? Nasıl?" Tutarlı bir soru oluşturmamdan

soruyorum. Preppy tekrar koluma giriyor ve beni ileriye doğru

götürüyor. "King. Hepsi King." King karnavalı yeniden yarattı.

Beni ve Dre'yi arkada kurulmuş bir çadıra götürürken gözlerim mutluluktan yaşıyor. "Çok güzel görünüyorsun," diyor Dre, kolunu Preppy'ninkinden çözerek. "İkinizle de içeride görüşürüz." İçeri girdi.

"Baban burada olamadığı için üzgünüm."

Mutluluğumun yerini geçici olarak babamın burada olmamasının acısı aldı. O iyileşiyor.

Zatürreeden ve yolculuk çok fazlaydı. Yine de hazırlandıktan sonra onunla görüntülü sohbet ettim, böylece beni gelinliğimin içinde görebildi ve daha sonra izleyebilmesi için birinin töreni videoya çekmesi konusunda ısrar etti.

"Sorun değil. Böyle şeyler olur."

Tiki ellerini ceplerine sokar ve topuklarının üzerinde sallanır. "Peki, yerine geçmeyi teklif etsem ne derdin?"

"I..." Burnumu çekiyorum. "Bunu çok isterim."

Gülümsemesi ıslıl ıslıl parlıyor. "Koridorda seninle yürümek için ilk tercihin olmadığımı biliyorum ama bazen ikincisi seni şaşırtabilir. Tıpkı bir seks partisindeki ikinci tercihiniz gibi."

Bir kahkaha patlattım. Müzik çalmaya başlıyor ve Preppy tantalizer kapağını kenara itiyor. Gülmem kesiliyor ve koridorun sonunda beni bekleyen King'i gördüğümde kalbim duruyor.

Gözlerini benden ayırmıyor. Kilitli bakışlarımız arasında çok şey geçiyor. Aşk. Şehvet. Tarih. Gelecekte. Etrafımızdaki koltuklar insanlarla dolu olsa da, o anda sadece ben ve o varız.

Yeminlerimizi okuma sırası King'e gelene kadar papazın konuştuğunu fark etmiyorum bile. Biz kendi içimizden geleni söylemeyi tercih ettik ve ben ona doğru eğilerek ne söylemeyi seçtiğini duymak için sabırsızlanıyorum.

Boğazını temizliyor ve ellerimi tutuyor. "Aramızdaki bu şeyi tıpkı seni ve çocukları koruduğum gibi koruyacağıma söz veriyorum. Onu hayatım pahasına koruyacağıma söz veriyorum. Sonsuza kadar."

Her duyguyla o kadar doluyum ki ne söylemek istediğimi bile hatırlayamıyorum. Burnumu çekiyorum. "Bunu nasıl takip edebilirim ki?"

King'in gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Sonsuza dek benim olacağına söz ver." "Ben seninim. Sonsuza kadar. Söz veriyorum."

"Lanet olsun, haklısın," diye homurdanıyor King. Bana doğru uzanıyor, beni havaya kaldırıyor ve herhangi bir kilise düğününe uygun olmayacak bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Peder kitabını kapatırken kalabalık yuhalıyor ve bağırıyor. "Sanırım geri kalanına ihtiyacınız olmayacak çünkü meseleleri kendi ellerinizle halletmiş görünüyorsunuz. Bana verilen yetkiye ve zaten yasal olarak evli olduğunuz gerçeğine dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum."

Hepimiz karanlığın içinde küçük bir ışık arıyoruz. Hayat bize saldırdığında tutunacak bir şey. Ben çocuklarımla buna sahibim. King ile. Kendime bir yemin daha ediyorum. Etrafımıza ördüğü güvenlik ağına güvenmek ve düştüğümü hissettiğimde ona yaslanmak için. Çünkü King sadece kocam ya da eşim değil, o benim ruhum, güvenli yerim.

Her türlü fırtınaya karşı sığınağım.

Bölüm 11

Kral

"Şu lanet tabelayı indirmek isteyebilirsin," diyor Bear, Motherfucker Adası'nın sık çamları arasına gizlenmiş eski avcı kulübesinin kapısının üzerinde asılı duran parlak neon tabelayı işaret ederek.

Preppy kafasını kaldırıp kaşıyor. "Neden? Yeterince büyük değil mi? Kesme işareti yerine 'g' mi kullanmalıydım? Argo kullanmamam gerektiğini biliyordum. ING çok daha şık olurdu."

Bear kafasının arkasına bir tokat atar. "Çünkü üzerinde The Killin' Shed yazan kocaman bir neon tabela var."

"Eğer bir işaret yoksa öldürdüğümüz insanlar buranın bir ölüm barakası olduğunu nasıl anlayacaklar?" Bear çantasını ayaklarının dibine bırakarak, "Onlar da bilecek, polisler de" diyor.

"Siz ikiniz süpermarkette son kalan tapyoka için kavga eden yaşlı kadınlar gibi didişiyorsunuz," diye mırıldanıyorum, omuzlarımda asılı duran ağır deri çantamı düzeltiyorum.

Mavi tüylüler beni görmezden geliyor ve Preppy tabelayı göstererek devam ediyor. "Hayır, üzerinde *ölüm kulübesi* yazan bir yerin gerçek bir ölüm kulübesi olduğunu asla düşünmezler. Duh, Bear, bu yaygın bir ters psikoloji. Yoksa senin büyük kötü motorcu oyun evinde kitapların yok mu?"

"Kulüp evi," diye homurdanıyor Bear, Tiki içeri girerken benimle birlikte geride kalıyor. Kapı arkasından kapanıyor ama hâlâ şarkı söylediğini duyabiliyoruz. "Killin' Shed işi gibi bir iş yok, bildiğim hiçbir iş gibi."

"Biliyor musun," diyor Bear, sigarasından bir nefes çekerek. "Hayata dönmüş olabilir ama sanırım beyninin bazı parçaları hâlâ ölü."

"Akıl sağlığının yerinde olup olmadığını sürekli sorgulamasaydık Tiki olmazdık."

"Bu lanet olası bir gerçek değil mi?" diyor Bear. Sigarasını söndürüyor ve içeri giriyoruz, Preppy hâlâ şarkısını söylüyor, bir yandan da bir çift kalın lastik eldiven giyiyor. Kaynakçılar için olan türden. Ya da bizim durumumuzda katiller için.

"Ölüm kulübesine hoş geldiniz!" Preppy anons ediyor. "Burası Disney Dünyası gibi, tek farkı gezinti yok ve dünyanın en mutlu yeri de değil. En azından senin için değil." Preppy başını kaşıyor. "Kahretsin, sanırım Disney World'e hiç benzemiyor. Tamam. Tamam. Tamam, tamam. Bir daha deneyeyim." Elindeki uzun ve keskin bıçakla çenesini kaşır. "Tamam, buna ne dersin?" Boğazını temizler. "Ölüm kulübesine hoş geldiniz. Olacağın son yere."

Adam tıkcacının arkasından inliyor ve Preppy dudaklarını büküyor. "Hayır mı? Kahretsin. Üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Sonunda ne kadar harika bir slogan bulduğumu duyamayacak olman çok kötü." Bıçağı adamın burnuna vuruyor. "Açıkça söylemediysem, duyamayacaksın çünkü ölmüş olacaksın." Preppy bir ilmiğin ucunda sallanan en iyi ölü adam suratını yapar.

"Sanırım anladı," diyor Bear, adamın pantolonunda büyük bir ıslak lekenin oluştuğu yeri işaret ederek. "Altına işemiş."

"Oh, ne güzel. Power point sunumunu açmama bile gerek kalmadı," diyor Preppy, kurduğu işkence malzemeleri masasına geri dönüyor, sonra bana başını sallıyor. "Sıra sende patron."

Hareket etmiyorum çünkü karımın neredeyse ölümünden sorumlu olan adamlardan birine

bakıyorum.

ve kızı ve öfke kulaklarından akıyor ve yüzünü çevreleyen tünel görüşü konsantre olabildiğim tek şey. "Yani, Geçit Kralı'yla yatmak mı istedin?" Sonunda sordum. "Yanlış aileye bulaşan insanların başına neler geldiğini hissetmek üzeresin."

Bear bıçağı Preppy'den alıp bana uzatıyor. Adamın etrafında yavaşça dolaşırken bıçağın keskinliğini parmak uçlarımda test ediyorum.

"Son bir sözün var mı?" Bear sorar.

Adam başını salladı ve ben de ağzındaki bandı söktüm. "Ben... Ben özür dilerim. Sadece benim hatam olmadığını söylemek istiyorum."

"O zaman bana kim olduğunu söyle," diye talep ediyorum.

"Yapamam. Bana burada ne yaparsan yap, o daha kötüsünü yapar. Ailemin nerede yaşadığını biliyor. Herkesle bu şekilde çalışır. Kimse size onun kim olduğunu söylemez, yoksa her şeylerini kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırlar. Pike adında biri hakkında bir şeyler söylediğini söyleyebilirim. Bütün bunlar onun yüzünden. Size söyleyebileceğim tek şey bu." Gözleri benimkilerle buluştu. "Siktirip gitmeniz dışında."

Ağzını bantla kapatıyorum.

Pike mı? Bunun Pike ile ne alakası var?

"Bunlar çok fazla son sözdü," diyor Bear omuz silkerek.

"Vatana ihanetten suçlu bulundun," diyor Preppy ona. "Ve cezan ölüm."

Tek bir hamlede boğazını kestim. Kan fişkırıyor ve sonra boynundan aşağı sızıyor. Gözleri kapanmadan önce çıkardığı sesler çok sinir bozucuydu. Adam beni kızdırmadan ölmeyi bile beceremedi.

"Kahretsin," diyor Preppy. Zemini kaplayan şeffaf plastik üzerinde biriken kana bakıyor.

"Yumuşuyor musun?" Yanağımdaki kanı ön kolumla silerek ve bıçağı yere atarak soruyorum.

Gözlerini deviriyor ve parmağıyla göğsünü işaret ediyor. "Ben mi? Lütfen. Bu şey sikimi sertleştiriyor."

"O zaman hasarınız nedir?" Bear bir sigara yakıp elektrikli testereyi test ederek soruyor.

"Doktor'un eve gelirken domates sosu almamı istediğini hatırladım çünkü bugün geri dönecek ve... bilmiyorum, domates soslu bir şeyler yapmak istiyor ve neredeyse unuttuyordum." Taze cesede bakıyor ve gülümsüyor. "Şimdiye kadar." Kalın lastik eldiveniyle omzuma vuruyor. "Hatırlattığın için teşekkürler patron."

"Buraya dönmek bana eski günleri hatırlatıyor," diyor Bear eldivenlerini çıkarırken. "O günleri özlüyorum."

"Evet, öldürme kulübesi hepimizin içindeki en iyiyi ortaya çıkarmanın bir yolunu buluyor," diyor Preppy sadece hülyalı bir iç çekiş olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle ve yemin ederim gözünde bir damla yaş var.

"Bugün sana katılıyorum," diye cevap veriyorum, bir sigara yakarak.

"Onu tekrar öldürmek ister misin?" Preppy bıçağı yerden alarak sorar.

"Hayır," odanın uzak tarafına, kısa geleceklerinin neye benzeyeceğine az önce tanıklık eden, mahkûm yüzlerinde dehşet dolu ifadeler olan diğer ağzı tıkalı adamları işaret ediyorum. "İki tane daha var."

Preppy, "Bu Noel gibi, ama daha iyi ve tüm o sapıkça seks olmadan," diye yakınıyor.

Bear'ın yüzü şaşkınlıktan iki büklüm oluyor. "Evinizde ne tür Noeller geçiriyorsunuz?"

Tiki bıkkın bir şekilde iç geçirir. "Sapıkça seks yapanlar. Az önce bunu söylemedim mi?"

Bear ve ben aynı şeyi *paylaşıyoruz, kafasının nerede olduğunu asla gerçekten bilemeyeceğiz ve en iyisi bakışmayı denememek.*

Preppy bıçağıyla Ayı'yı işaret ediyor. "Yaşlanınca sağır mı olacaksın, Ayıcık?"

"Söylediğin saçmalıkların yarısıyla mı?" Ayı alay ediyor. "Keşke."

Preppy bir testere alır. "Oh, bu bana iyi bir fikir verdi. Kulaklarını kesmeliyiz."

"Eski zamanların hatırına, eski moda öldürmeye devam edelim," diyorum. "Bear, bu şerefe nail olmak ister misin?"

Bear, Preppy'nin elinden bıçağı alır. "Memnuniyetle."

Preppy huffs. "Her zaman bir nedime..."

Omzuna bir tokat attım. "Bir sonrakini sen al, Prep."

Kaşları çatılır ve gülümser. Motorlu testereyi çalıştırıyor ve kulakları sağır eden sesin üzerine bağırıyor. "Dediğim gibi, tıpkı lanet Noel gibi."

Logan's Beach'te sorunlara neden olan gizemli adam hakkında daha fazla bilgiyi Pike'ın kitabında bulabilirsiniz. 2020'de geliyor. Önizleme için okumaya devam edin.

Kısa bir not

ABD'de her dokuz yeni anneden biri doğum sonrası depresyon geçirmektedir. PPD, yaşı, etnik kökeni, medeni durumu, çocuk sayısı veya geliri ne olursa olsun her anneyi etkileyebilir.¹Haftalarca, aylarca ya da yıllarca sürebilir.

Kadınların %14-23'ü hamilelik sırasında bir çeşit depresyon yaşayacaktır.

En önemlisi, bu kimsenin suçu değil.

Doğum sonrası depresyon ve hamilelik depresyonu, diğer tüm depresyon türleri kadar gerçektir. Biliyorum çünkü ben de yaşadım. Bebeğimin odasında beşiğinin yanında yere oturup saatlerce sessizce ağladığım geceler oldu. Haftalarca evden çıkamadım çünkü bebeğe ne giydireceğim, hatta markete giderken kendime ne giydireceğim ya da bebek arabasını arabaya yerleştirmek gibi en küçük görevler bile beni tamamen bunaltıyordu.

'Bebek hüznü' terimi çok sevimli ama sizi temin ederim ki size hissettirdiklerinin sevimli bir tarafı yok.

Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Yakın zamanda bebek sahibi olmuş birini tanıyorsanız, onu arayın. *Bugün*. Nasıl olduklarını sorun. Büyük olasılıkla iyi olduklarını ya da belki *sadece yorgun* olduklarını söyleyeceklerdir.

Bunu yaptıklarında, onlara *gerçekten* nasıl olduklarını sorun. Bu, acı çeken biri için büyük fark yaratabilir.

Siz veya tanıdığınız biri depresyondan muzdaripse, lütfen yardım isteyin.

Pike'ın Önizlemesi

Mickey

Annem ve babam insanlara fotoğrafik bir hafızam olduğunu söylediklerinde her zaman gurur duyarlar, her ne kadar bu başarı üç küçük kız kardeşimin başarıları arasında en az dikkat çekenini olsa da. On üç yaşındaki en küçükleri Mallory şimdiden genç olimpiik yüzme takımında. On altı yaşındaki Maya kısa süre önce Stanford'a erken kabul mektubunu aldı. On yedi yaşındaki Mindy muhteşem suluboya manzaralar çiziyor ve önümüzdeki ay Miami'de ilk kişisel galeri sergisini açacak.

Sonra, ben varım. Micky, on dokuz yaşında, fotoğrafik hafızalı. Eh, karşılaştırıldığında soluk görünüyor.

Geçen ay teyzem ve eniştemle yediğimiz akşam yemeğinde babamın sesi kulaklarımda çınlıyor. *"Bob, sana hiç Micky'nin fotoğrafik bir hafızası olduğunu söylemiş miydim? Hayret verici. Gördüğü her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlayabiliyor. Hiç böyle bir şey görmemişim. Bob, bana ehliyetini ver. Numaraları iki saniye içinde hatırlayacaktır."*

Bob'un ehliyetine hızlıca bir göz attıktan sonra geri verip sadece ehliyet numarasını değil, doğum gününü, ehliyetini yenilediği tarihi ve organ bağışçısı olduğu gerçeğini de söylediğimde yüzünde beliren şaşkın ifadeyi düşündükçe kendi kendime kıkırdıyorum. Yakasında ketçap lekesi olmasıyla ilgili kısmı da iyi bir önlem olması için resme ekledim.

Hafızam her zaman benim süper gücüm olmuştur. Beni hiç hayal

kırıklığına uğratmadı. Gülümsemem düşüyor.

Ta ki bugüne kadar.

Bugün, babamın övünmesi bir yalan.

Çünkü bugün bir şey oldu ve hayatımda ilk kez ne olduğunu hatırlayamıyorum.

Anı orada, ama beynimin içinde rüzgârda uçuşan parçalanmış bir resim gibi duruyor. Tam ona yaklaştığımı hissettiğimde, tekrar kayboluyor. Gözünüzün ucuyla hareket eden bir şey yakaladıktan sonra arkanızı dönüp orada hiçbir şey olmadığını fark etmek gibi.

Sanki hayaletleri kovalıyorum.

Kız kardeşlerimin kahkaha sesleri beni şimdiki zamana geri getiriyor. Tedirginliğimi üzerimden atıyor ve yüzüme parlak bir gülümseme yerleştiriyor.

Her ne olursa o kadar önemli olmamalı. Çünkü önemli olsaydı, eminim hatırlardım.

Çünkü ben buyum. Ben hatırlayan kızım.

Hafızamla ilgili her ne oluyorsa beklemek zorunda, çünkü hiçbir şeyin beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim, özellikle de burada, mutlu yerimde.

Ailem ve ben her yaz burada, Logan's Beach'te tatil yaparız. Sahilde küçük bir devre mülkümüz var. En güzel anılarımin hepsi bu kasabada gerçekleşti. İlk dişimi burada kaybettim. İlk öpüşmemi iskelede yaşadım. Öpücük Hudson Yontz'un diş tellerine sıkışan şey kadar iğrenç olsa da, anısı beni hala gülümsetiyor. Annem bana buradaki devremülkün havuzunda nasıl yüzüleceğini öğretti. Kız kardeşlerim ve ben burada bir balıkçılık turnuvası bile kazandık. Takımımıza Snook Sisters adını

vermiştik ve o yıl Snook Sisters birinci olmuştu. Piyangoyu kazandığımızı dűőünebilirsiniz.

Master Bait & Tackle'dan kırk beş dolarlık hediye çeki yerine.

Güneşin sıcaklığı soğumaya başlıyor ve amansız sıcaklık ensemden kaybolup yerini serin bir noktaya bırakırken, esinti ıslak tenimi okşuyor.

Gökyüzüne bakıyorum ve güneşin ufka doğru alçaldığını fark ediyorum.

Güneş battı mı? Zaman nereye gitti? Birkaç dakika önce kanoya binmek için devremülkten ayrılmamış mıydık?

Yapmıştık. Hatırladığım kadarıyla. Minibüsü topladık. Kanoları tavana bağladık. Daha fazla güneş kremi almak için durduk.

Ve sonra... hiçbir şey.

Düşüncemi yine bir kenara bırakıyorum.

Demek istediğim, buradaki yazlarımız boyunca zaman hep uçup gidiyor. Benim için zamanın nasıl geçtiğini anlamamak o kadar da alışılmadık bir şey değil.

o.

Ama senin hafızan değil.

İç sesimle tekrar bu tür bir konuşmaya girmeyi reddediyorum. Ne de olsa, daha Şimdiye kadar hiçbir yere gitmedim.

Logan's Beach'e Hoş Geldiniz yazan tabela, ben yaklaşırken solan ışığın altında yeşil renkte parlıyor. Yaz boyunca her hafta, ya yazının üzerinde spreyci boyayla boyanmış büyük siyah bir penis ya da ıslak bir boya lekesi oluyor.

Bugün, ıslak boya.

Tabelanın yanından yavaşça geçerken kendi kendime gülümsüyorum. Yürümekten ayaklarım ağrıyor. Her zamanki gibi drama kraliçesi olan Mallory'nin arkamda onun hakkında şikayet ettiğini duyuyorum ve gözlerimi deviriyorum.

Annem ona neredeyse vardığımızı söylüyor. Neredeyse nerede olduğunu soracağım ama benim için endişelenerek yazı mahvetmek istemiyorum. Bunun yerine, babamın kız kardeşlerimi ve annemi aynı anda inleyen kötü bir tak-tak şakası anlatmasını dinliyorum ama ağzımdan kaçan küçük kıkırdamaya engel olamıyorum.

Mindy babamı cesaretlendirdiğim için beni azarlıyor ve başka bir fıkra anlatmaya başladığında daha da yüksek sesle inliyor. Ama aldırmıyorum çünkü Logan's Beach'te babamın şakaları bile daha katlanılabilir oluyor.

Burada her şey daha tatlı. Daha iyi.

Üç kız kardeşimle aynı banyoyu paylaşmak bile burada evdekinden daha katlanılabilir bir durum ve evdekinde en azından iki lavabo varken devre mülktekinde sadece bir lavabo var.

Yürürken arkamdaki kaldırımda salyangoz gibi bir su izi bırakıyorum. Giysilerim güneşin sıcaklığı altında ıslaklıktan neme dönüştü, kot şortum her adımda derimi çiğ çiğ ovarken kalçalarımın içini sürtüyor, ama vahşi saç yığının dengersiz bir sünger gibi ve bir kez ıslandı mı, bir havlu ve fön makinesi bulana kadar akan bir musluk gibi sızdırıyor çünkü havayla kurutmak bir seçenek değil.

Maya ıslak izimi fark ediyor ve Sham-wow reklamlarında oynamam gerektiği konusunda şaka yapıyor. Su emici kumaşın ne kadar muhteşem olduğunu haykıran satış elemanı olarak değil, kumaşın kendisi olarak.

"Sanki bunu daha önce duymamışım gibi," diye mırıldandım.

Annem ona nazik olmasını söylüyor, ben de gülümseyip dilimi çıkarıyorum. Babam hepimize yürümeyi bırakmamızı ve tuzlu havayı içimize çekmemizi söylüyor.

Normalde gözlerimi devirirdim ya da öyle davranırdım ama bu üniversiteye gitmeden önceki son

yazım, kim bilir belki de buradaki son yazım ve kendime burada geçirdiğim her dakikanın tadını çıkaracağıma dair bir söz verdim, bu yüzden babamın dediğini yapıp duruyorum, yüzümü suya dönüyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Havadaki tuz o kadar yoğun ki daha içime çekmeye fırsat bulamadan ağızımda tadını alabiliyorum.

Derin bir nefes almaya çalıştığımda alamıyorum. Ciğerlerim zaten dolu ama havayla değil. Öksürüyorum.

Ciğerlerinizde bir şeylerin hareket ettiğini hissettiğiniz o iğrenç ıslak öksürüklerden biri. Ve hava gerçekten tuz yalamaya benziyor çünkü öksürdüğüm şeyin tadı sanki bütün gün tuz yalamışım gibi.

Annem iyi olup olmadığını sormak için yanıma geliyor. Başımı sallayıp elimin tersiyle ağzımı siliyorum ve ona gülümseyerek iyi olduğuma dair güvence veriyorum. Bana yaz sonunda hep üşüttüğümü hatırlatıyor. Haklı. Her zaman üşütürüm.

Kendi kendime sırtıyorum. Mallory, soğuk algnlığıma yakalanmamak için eve dönüş yolculuğu boyunca ameliyat maskesini takacak. Sanki zombi vebasına yakalanmışım gibi her hapşırıldığında bana her zamanki kaşlarını kaldırarak yan gözle bakacak. İyi bir önlem için birkaç sahte hapşırık ve öksürük daha eklemeyi aklıma not ediyorum.

Yürümeye devam ediyoruz ve ayaklarımın topallayacak kadar ağrıdığını fark ediyorum. Annem endişelenmesin diye bunu saklamak için elimden geleni yapıyorum. Şikayet etmek de istemiyorum, bugün yeterince şikayet duydu. Ayrıca, neredeyse vardığımızı söyledi, bu yüzden yakında onları dinlendirebileceğim.

Yaklaşan farların beyaz ve sarısı, bulanık güneşlerin portalları gibi şafak ışığında geniş yayılıyor. Hepimiz yola devam etmeden önce bir an durup gözlerimi siper ediyorum. Yoldan geçen bir arabanın korna sesi Maya'nın sıçramasına ve Mallory'nin küfür etmesine neden oluyor.

Birkaç mil daha gittikten sonra yol ince ve çatlak bir hal alıyor ve şeritleri ayıran hiçbir işaret kalmıyor.

Artık ışıklar, barlar ya da insanlar yok.

Mindy babama mızızlanıyor, babam da ona neredeyse varmak üzere olduğumuzu söylüyor ama ben *öyle bir yerin* var olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Siyah bir kamyon yanımıza yanaştı ve durdu. Büyük lastikleri vardı. Cam açıldığında boynumu eğiyorum. O kadar yüksekte olmasına rağmen yüzünü seçemediğim bir adam beliriyor.

"Bayan, sizi bırakmamı ister misiniz?" diye sordu, sesi endişeli geliyordu.

Gülümsüyorum ve dudaklarım çatlıyor, çenemden bir damla kan akıyor ve ıslak gömleğimle siliyorum. Tuzdan dolayı acıyor ama gülümsemem bozulmuyor.

Üç kız kardeşim de aileme bu yabancıнын kamyonetine binmemize izin vermeleri için yalvarıyor, ama buna asla izin vermeyeceklerini biliyorum, bu yüzden teklifi takdir etsem de kibarca reddediyorum.

"Çok teşekkür ederim ama almayayım."

Kız kardeşlerim kıkırdıyor ve adamı göremesem de sevimli olduğunu fark ediyorum çünkü kız kardeşlerim aptal gibi kıkırdıyor.

Başımı çeviriyorum. "Şşt, kabalık etme," diyorum dişlerimin arasından ve yabancıya dönüyorum. "Onlar için üzgünüm."

"Onlar," diyor, sanki genç kadınların onun huzurunda neden kıkırdadığını anlamıyormuş gibi. Ben de öyle olabilirim ama yüzü şimdi ilk geldiği zamankinden bile daha bulanık. Aslında şimdi her şey daha bulanık.

Oraya varabilmek için yola devam etmeliyiz. "Teklifiniz için tekrar teşekkürler," diyorum adama, "ama gördüğünüz gibi, nazik teklifinizi kabul etsek bile, kamyonunuzun arka koltuğu yok ve altımızı birden alabileceğini sanmıyorum."

"Altınız da" diye tekrarlıyor. Bu bir ifade ya da soru değil.

Ayaklarım ağrıyor ve birinden diğerine geçiyorum. Bu yabancıyı yoluna göndermek için sabırsızlanıyorum çünkü dik durmakta gittikçe zorlanıyorum. "Evet, ailemi burada bırakıp seninle yalnız gideceğimi düşünmedin, değil mi?" diye soruyorum. Babama dönüyorum ve omuz silkiyorum. Gururla gülümsüyor, hiç şüphesiz sürekli yabancı tehlikesinden bahsettiği gerçeğinin

farkına varmış.

"Hanımefendi, aileniz nerede?" diye soruyor belli belirsiz.

Kaşlarımı çatıyorum. Yani, benim görüşüm bulanık ama bu adam düpedüz kör olmalı.

"Tam arkamda!" Kollarımı sallayarak ailemin yolun kenarında toplandığı yere doğru gidiyorum.

Onlar

El sallla.

Sürücü kapısını açıyor ve kaldırıma atlıyor. Çıplak kollar ve beyaz bir gömlek görüyorum ama başka bir şey yok.

Ani hareketten mi yoksa uzun yürüyüşten mi bilmiyorum, ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Adam omzumun üzerinden karanlığa bakıyor, sonra tekrar aynı işlemi tekrarlamadan önce bana dönüyor. Yüz hatları bir sineğin yakın çekim görüntüsüne benziyor. Büyük ve anlamsız. Şaşkınlıkla başını kaşıyor.

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum ve ailemi ona göstermek için dönüyorum ama bedenim dursa bile hareket devam ediyor. Her şey dönüyor. Ailem. Kamyonet. Yabancı. Üzerimdeki ay. Kontrolden çıkmış bir karnaval arabası gibi daha hızlı ve daha hızlı.

Düşerken aileme son bir kez bakıyorum.

Yere düşmeden önce duyduğum son sözler derin ve karmakarışık. "Bayan... arkanızda kimse yok."

Pike'ın hikayesinin devamını okumak ister misiniz? [BURAYA TIKLAYIN](#)

AYRICA T.M. FRAZIER TARAFINDAN

PERVERSION TRILOGY

[PERVERSION \(1. Kitap\)](#)

[POSSESSION \(2. Kitap\)](#)

[PERMISSION \(3. Kitap\)](#)

DIŞKIRILAR DÜETİ

[DIŞKIRILAR](#) (1. Kitap)

[DIŞKIRILAR](#) (2. Kitap)

KRAL SERİSİ

ÖNERİLEN OKUMA SIRASINA GÖRE LİSTELENMİŞTİR

Jake ve Abby'nin Hikayesi (Tek
Başına) [Günün Karanlık Işığı](#)
(Prequel)

King ve Doe'nun Hikayesi
(Düet) [KING](#) (1. Kitap)
[TYRANT](#) (Kitap 2)

Bear ve Thia'nın Hikayesi (Düet)
[KANUNSUZ](#) (3. Kitap)
[SOULLESS](#) (Kitap 4)

Rage & Nolan'ın Hikayesi
(Bağımsız) [TÜM](#) ÖFKE (Spinoff)

Preppy & Dre'nin Hikayesi
(Üçüz) [PREPPY BİRİNCİ
BÖLÜM](#) (5. Kitap) [PREPPY
İKİNCİ BÖLÜM](#) (6. Kitap)
[PREPPY ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#) (7.
Kitap)

Smoke & Frankie'nin Hikayesi
(Bağımsız) [UP IN SMOKE](#) (Spinoff)

Nine & Lenny'nin Hikayesi

DOKUZ, KEVIN CLEARWATER'IN HİKAYESİ

Pike'in Hikayesi (Düet)

[Pike](#) (Kitap 1)

Piyon (Kitap 2)

YAZAR HAKKINDA

T.M. Frazier

T.M. Frazier ilk kitabını yayınladığında yazdığı tek bir kelimeyi bile tek bir kişinin okuyacağını hayal bile edemezdi. Şimdi ise USA Today'in en çok satan yazarlarından biri. Kitapları çok sayıda dile çevrildi ve dünyanın dört bir yanında yayımlandı.

T.M. seksi, ahlaki açıdan yozlaşmış anti-kahramanlar ve cesur kadın kahramanlarla 'yolların yanlış tarafı' olarak adlandırdığı romantizmi yazmaktan hoşlanıyor.

Kitapları ham, karanlık ve cesur olarak tanımlanıyor. Temel olarak bunun anlamı, bazı yazarlar bir çiçeği açarken anlatmakta harikalar yaratırken, T.M. çürümenin son aşamalarını anlatmakta daha başarılıdır.

Okurlarıyla buluşmayı çok seviyor, ancak onu bir etkinlikte görürseniz lütfen çimdiklemeyin çünkü bu muhteşem rüyadan uyanmaya hazır değil.

Daha fazla bilgi için lütfen web sitesini ziyaret edin
www.tmfrazierbooks.com Facebook Grubuna katılın, Frazierland!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.